

Obsah

Editoriál (3)

Na slovíčko s... Lucka Budinská (4 - 6)

Rozhovor na tému... Kurz Alfa (7 - 9)

Modlitba tak trochu „inak“ (10 - 11)

Diecézny futbalový turnaj v B.Bystrici (12 - 13)

Svedectvá

Čas púšte je časom, kedy Boh premieňa... a to doslova... (14 - 15)

Boh cez Alfú napĺňa moje očakávania (16 - 17)

The Pink Cross (18)

Veľká Noc mladých (19)

Beh dokončili, vieru zachovali (20 - 21)

Kvetný víkend (22 - 23)

„Zober svoj kríž a nasleduj ma!“ (24 - 25)

„Podryvák“ (26 - 27)

Filipove okienko - Kvetný víkend 2010 ...som

absolvoval aj ja (28 - 29)

Jeho meno je Pán (30 - 32)

Milovať a byť milovaný (33 - 35)

Prežili sme Ardeny (36 - 37)

Sv. Bonifác (38 - 39)

Knižné novinky u pani Firákovej (40 - 41)

Piatkové kresby detí (41)

Pre bystrejšiu hlavičku (42)

Vtipy (43)

Redakcia:

Lucia „Lucka“ Budinská

Ivona „Ivka“ Štrbíkova

Júlia „Julka“ Tisovská

Adriána „Aďa“ Hellebrandtová

Romana Hlaváčová

Sidónia „Sidy“ Pálenkášová

Simona Pirháčová

Richard „Rišo“ Krátky

Filip „Fifopipo“ Gálik

Grafika:

Kristián „Kiko“ Balco

Gramatika:

Katarína Boboníčová

Andrea „Aja“ Šáľková

Katka Jančeková

Časopis je určený pre vnútorné potreby spoločenstva Dom chvály.

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu príspevkov. Za príspevky ďakujeme.

Vaše nápady a príspevky posielajte na našu mailovú adresu:

casopis.podnebie@gmail.com

Editoriál

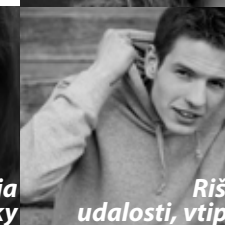
Lucka
šéfredaktorka

Aďa
recenzie,
podryvák, ai.

Aja
kontrola gramatiky

Rišo
udalosti, vtipy

***simona**
udalosti, o desatore

Fifopipo
Filipove okienko

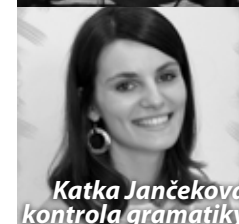
Ivona ;)
o čistote, udalosti

Katka Boboníčová
kontrola gramatiky

Julka
rozhovory, udalosti

Katka Jančeková
kontrola gramatiky

Romana
knižné novinky

Sidka
myšlienky,
udalosti,
svedectvá

Kiko
grafika,
malé veľké projekty

Milí naši verní čitatelia! Už sú to tri roky, čo sa k Vám môžeme prihovárať cez časopis PodNebie. Tri celé roky. 1 095 dní. 26 280 hodín. 1 576 800 minút. 94 608 000 sekúnd. Keď si to takto premietnem, Boh nám požehnal času a času a veríme, že to sa len rozbieha. Patrí mu veľká vďaka. Ďakovať chceme aj Vám, za Vašu dôveru, názory a nápady. Ale najmä za ubúdajúcu kôpku časopisov v kostole. Čo svedčí nielen o Vašom záujme o PodNebie (o našu prácu), ale predovšetkým o Vašom smäde po Bohu. A práve to je pre nás najväčšou motiváciou. Prajeme si a modlíme sa za Vás, naši drahí čitatelia, aby Boh

konal vo Vašich životoch. Aby ste mocne cítili jeho lásku a starostlivosť. Aby Vás premieňal na svoj obraz...A budeme len radi, keď si použije práve PodNebie a bude otvárať a zapalovať Vaše srdcia pri čítaní článkov. Tak hor sa do čítania.

Za celú redakciu Lucia Budinská

... pri špeciálnej príležitosti 3. výročia časopisu, sme sa rozhodli Vám odhaliť naše tváre v spojení s jednotlivými článkami a rubrikami. Aby ste vedeli, kto to má na svedomí a kto sa za Vás modlí...

Lucka Budinská

Určite ste si všimli, že tento rok je to už tretí, čo si môžete raz za dva mesiace zobrať do ruky nový výtlačok nášho časopisu PodNebie. Preto som tento raz oslovila človeka, ktorý to všetko vymyslel. Lucka Budinská ochotne odpovedala na týchto pár otázok.

foto: Lucka

1. Ako a prečo vznikol časopis PodNebie?

Keď tu bola ešte sestra Eliška, raz na našich spoločných chválach spomenula myšlienku vydávania časopisu nášho spoločenstva. Nechala ju otvorenú a vtedy sa jej nikto nechopil. Mňa síce veľmi oslovila, ale považovala som sa za príliš mladú a neskúsenú, aby som sa do takého niečoho dala - bola som v spoločenstve len prvý rok, hneď po mojej birmovke. Myšlienka časopisu sa mi vryla do srdca a v pravý čas,

ktorý určil Boh, sa znova vynorila.

2. Kto stál pri jeho zrode?

Keď sa teda znova ozvala v mojom srdci túžba po tomto diele, prezradila som to Katke Boboničovej. Ona pracovala v ich školskom časopise, tak som predpokladala pozitívnu reakciu. Reakcia bola až prekvapivo dobrá a v rannom období existencie časopisu sme si boli navzájom oporou pri prekonávaní rôznych prekážok.

Pamätám si ako sme sa spolu pripravovali na rozhovor so sestrou

Eliškou. Hodinu pred tým sme sa zišli iba my dve a pripravovali sme si reč. Aj sme sa trochu báli, že čo na to povie.... Jej odpoveď bola stručná, ale povzbudzujúca. Vyzerala potešená, tak sme si vydýchli. Potom si pamätám, ako sme hrdo kráčali mestom na omšu zovierajúc v náručí prvé výtlačky (ešte horúce), ako nám napísal jeden pán na mail - prvý mail pre redakciu časopisu. Vytešovali sme sa z toho týždňa.

Okrem Katky tu boli ďalší ľudia, ktorí stáli pri zrode. Prvotná redakčná rada, ktorú tvorilo naše stretko, pán dekan a moji rodičia, ktorí nám zo začiatku veľmi pomáhali.

3. Ako vznikol názov časopisu PodNebie?

No to boli tiež dlhé úvahy. Spomínam si iba na dve ďalšie alternatívy: Pastorkáč a Shiloh, ale určite ich bolo omnoho viac. PodNebie vzniklo úplne ako posledné. Čítala som si Sväté Písmo a bolo tam napísané slovné spojenie to, čo sa deje pod nebom (len parafrázujem, už sú to roky) Vtedy ma to oslovilo a písala som hneď SMS Katke s týmto nápadom: Pod nebom. Malo to vyjadrovať myšlienku, že chceme prinášať udalosti, informácie o tom, čo sa deje tu, pod nebom. Onedlho mi prišla SMS - odpoveď s menšou kreatívnou úpravou: PodNebie. Ostatní členovia redakcie ho prijali s nadšením.. A názov bol na svete.

4. Zmenila sa od vzniku zostava redakčnej rady? Pomohla táto zmena časopisu?

Áno, zmenila, podstatne. Rozšírila sa. Na začiatku nás bolo päť, všetko baby z nášho stretka. Neskôr sa pridali aj nejakí chlapi, čo bolo samozrejme veľké obohatenie. Ale určite každý jeden člen obohatil časopis svojou jedinečnosťou, osobnosťou, vlastným štýlom písania,

nápadmi... Možno ste si to aj sami všimli, že z prvotných 20 strán časopisu je dnes 40. Veľmi ma to teší. Najmä rôznorodosť článkov. Každý si našiel svoje miestečko, niekto vlastné rubriky - to, čo mu bolo najbližšie.

Jedna zo zmien, ktoré sa nedajú nespomenúť je grafika. Príchodom Kika, čo bolo asi po roku, sa podstatne zmenila, samozrejme k lepšiemu a stále sa mení.

5. Kde sa berú podnety na tvorbu článkov?

Podnety sú z Ducha Svätého. Bez jeho vedenia by nevznikol žiaden článok, nový nápad, zmena ani samotný časopis. Ako redakčná rada sa zvykneme stretnúť po vydaní predošlého čísla a plánujeme ďalšie. Sú isté stále rubriky, nezávislé od obdobia. Ale zamyslenia - vyučovania sa snažíme korešpondovať s obdobím, ktoré nasleduje.

6. Prechádzajú články nejakou cenzúrou? Kontroluje ich niekto?

Áno, prechádzajú kontrolou. Po uzávierke článkov Kiko urobí prvú verziu časopisu, ktorú zanesieme pánovi dekanovi. Ten si časopis prečíta a v prípade nejakých chýb, omylov nás upozorní a my to hneď opravíme.

7. Chystá sa nejaká zmena? Ak áno tak aká?

Hmm... Plánovaná zmena sa nechystá. Ale možno nás Duch Svätý do niečoho nového pozve.

8. Ako vlastne vzniká časopis?

Presne takto pred dvoma rokmi, keď časopis oslavoval prvé výročie, sme na poslednej stránke uverejnili farebný komiks. Zobrazoval celý proces vzniku časopisu. Odvtedy sme prešli mnohými zmenami.

Ako som spomínala, najprv

sa stretneme- celá redakčná rada. Dohodneme sa na ďalšom čísle. Na hlavnej myšlienke, titulke, článkoch, prípadne prílohe. Rozdelíme si úlohy. Na záver sa za časopis modlíme. Potom nasleduje samostatná práca redaktorov. Oslovujú, píšú, fotia, surfujú po internete, kde hľadajú zaujímavé myšlienky a podnety... Vždy piateho v mesiaci máme uzávierku. Hotové články sa posielajú našim gramatikom. Po gramatickej korekcii ich môže Kiko začleniť a graficky upraviť. Nasleduje kontrola pánom dekanom, ako som spomínala. Keď je časopis už pripravený na tlač, pošle sa všetkým redaktorom. Každý si skontroluje svoju rubriku, článok. Snažíme sa tak vyhnúť prehliadnutým chybám. Potom mailovou poštou putuje do Bratislavy, kde nastáva jeho samotná tlač. Osobne ho vyzdvihneme a prinesieme na Novú Baňu. Ručne ho skladáme- najprv triedime strany, potom štikáme a niekedy ešte lepíme prílohy. Po tomto všetkom je pripravený pre vás. Už ho stačí len zaniest do kostola a keď sa vypredá znova doplniť zásoby.

9. Čo máš a čo nemáš rada na pozícií človeka, ktorý všetko riadi?

No, všetko neriadim, Pentagon ešte nie je v mojej kompetencii. Vždy som mala rada takúto robotu, ale prečo? Neviem. Mám rada zodpovednosť. A tiež je pekné, že musíte na časopis stále myslieť a byť v strehu. Ale najkrajší je pocit, že niečo pre tento svet robíte a môžete ho zmeniť. I keď nepatrne, ale predsa. A čo nemám rada? Keď treba niekoho vyhrešiť, vzniesť kritiku. Snažím sa nájsť jemné slová, no nie vždy sa mi to podarí. A potom je človek ten zlý. A tiež je niekedy ťažké, keď mám toho

veľa aj mimo časopisu (škola a tak), ale s Božou pomocou sa dá všetko zvládnuť.

10. Kedy bude časopis farebný?

(Smiech.) Dobrá otázka. Je to môj sen, teda aspoň aby bola obálka farebná. Ale úprimne, z ekonomického hľadiska pri takomto malom objeme produkcie je to nerentabilné. Museli by sme zvýšiť cenu, aby sme pokryli náklady a to nechceme (ospravedlňujem za použité termíny, ale chodím na ekonomickú). Ale ak by nám Boh požehnal lacnejšiu tlač, určite by sme neváhali.

11. Chcela by si niečo dodať?

Chcela by som sa poďakovať všetkým, ktorí pre časopis toho veľa urobili. Celej redakčnej rade a našim gramatikom. Za ich službu, za čas ktorý pre časopis obetujú... Nech ich Boh za to odmení. Aj za to, že ma chápu, keď sa niekedy nahnevám, že pošlú články neskoro. Mojim rodičom, za pomoc pri tlačení titulky, skladaní časopisu, za ich nápady a názory. Aj môjmu bráčekovi Peťkovi, ktorý celý jeden rok chodil časopis kopírovať do Nitry (musela to byť makačka). Pánovi dekanovi, za jeho prejavenú dôveru. A všetkým, ktorí sa za časopis modlili a modlia. Bez nich by nikdy taký ako je, nebol. Za každé povzbudivé slová (pozdravujem Peťa Vicianu) i konštruktívnu kritiku. A tým vás chcem zároveň poprosiť, aby ste si vaše názory nenechávali pre seba. Dajte nám o nich vedieť. Čo vám chýba, čo sa vám páči i nepáči... Spätná väzba je pre nás povzbudením, i keď je kritická. Nech vás Boh žehná a verím, že aj cez časopis pretvára. Veď je to jeho dielo.

Za rozhovor ďakuje Julka

Kurz Alfa

V našom spoločenstve Dom Chvály sa udiala zmena. Každý z nás patril do nejakého stretka, mal svojho animátora. Od polovice februára sme sa všetci začali zúčastňovať kurzu Alfa. V novovytvorených skupinkách sme pospájaní z rôznych stretiek, zmenili sa nám animátori. Prečo? Načo? Viac nám o tom porozprávala sestra Františka.

1. Kto vás priviedol na myšlienku alebo vám dal námet k tomu, aby spoločenstvo Dom chvály prešlo kurzom Alfa?

Neuveríš, ale Duch Svätý a Peťo Gregor. Na „plánovacej chate“ širšieho kolégia (vedenie spoločenstva Dom chvály) si listoval knihu Otázniky života, ktorej autorom je Nicky Gumble. Sú v nej rozpísané témy na Alfú. Ja som ju tam mala so sebou. Keď som sa ho opýtala, či pozná Alfú z Anglicka, vravel, že áno. O niekoľko minút sme sa mali baviť na tému „formácia členov“. A aj keď som na to nebola pripravená, Boh mi veľmi jasne ukázal na tento kurz. Vedela som, že skôr, ako sa začneme rozprávať o formácii, mám ostatným povedať o Alfe.

2. Čo to vlastne je kurz Alfa?

Kurz Alfa je evanjelizačná metóda. V tejto dobe funguje a prináša ovocie po celom svete. (<http://uk.alpha.org/>). Vznikol v anglikánskej cirkvi v Londýne, ale je upravený pre potreby katolíckej cirkvi. Alfa kurz je otvorená šanca pre každého, kto chce spoznať alebo prehĺbiť kresťanskú vieru v slobodnej a príjemnej atmosfére, prístupnou formou a s humorom. Máme príležitosť lepšie sa spoznať. Je tam priestor počúvať, pýtať sa, diskutovať a objavovať. Zatiahnúť na hlbinu.

3. Koľko stojí tento kurz?

Kurz je zadarmo. Povzbudzujeme však mladých, aby venovali niečo zo svojho vreckového na stravu. Na každom stretnutí je niečo pod zub. Členovia spoločenstva mali možnosť kúpiť si aj príručku, kde si môžu písať poznámky a majú v nej podklady na biblické štúdium na osobnú modlitbu. Keďže sme v priestoroch pastorka, ani za ne nemusíme platiť navyše. Bohu vďaka za túto možnosť. Aj pánovi dekanovi za podporu.

4. Čím sa tento kurz odlišuje od tých, ktoré už poznáme?

Kurz má 10 tém, plus úvodné a záverečné stretnutie. Súčasťou kurzu je Alfa víkend s témou Duch Svätý. Tematicky začíname Ježišom Kristom a končíme otázkou: „A čo Cirkev?“. Kurz nám má pomôcť nájsť odpoveď na otázku z úvodného stretnutia: „Je v živote niečo viac?“ (Is there more to life than this?) Témy nie sú pre nás nové. Sú však povedané trochu iným spôsobom, napríklad s využitím videí. Večer začína pohostením, aktivitou, nasledujú

krátke chvály, prednáška a stretnutie končí malými skupinkami.

Boh nám na tento rok dal Slovo: „Vynaložte všetko úsilie na to, aby ste k svojej viere pripojili čnosť, k čnosti poznanie, k poznaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť, k trpezlivosti nábožnosť, k nábožnosti bratskú náklonnosť a k bratskej náklonnosti lásku“ (2 Pt 1, 5-7). Sme teda ako spoločenstvo pozvaní zapracovať na svojom vzťahu s Bohom. Hĺbku nám však nikto „nevyrobí.“ Počas kurzu je priestor čerpať z prednášky, otvárať v rámci skupinky a znova sa cez príručku vrátiť na osobnej modlitbe k poslednej téme a viac to premodliť. Toto je náš vklad. Boh už ostatné doloží.

5. Čo sa podľa teba zmení v spoločenstve vďaka kurzu Alfa? Lepšie povedané, čo očakávaš od Alfy v spoločenstve?

Alfa nám, Domu chvály, môže pomôcť v mnohých veciach: spolu ako spoločenstvo prejdeme rovnakou formáciou naraz, urobí sa tak trochu poriadok v tom, kde ako spoločenstvo sme. Lepšie sa spoznáme medzi sebou (už je nás asi 100, tak to dá viac zabráť - vyjsť zo seba k tým, ktorých veľmi nepoznáme). Animátorov robia mladí, ktorí zatiaľ túto možnosť nemali. Tak sme ich posunuli v službe. Ide im to skvele! To je len pár vecí, ktoré sprevádzajú náš kurz. Efekt by mal byť, že sa zjednotíme, viac skamarátíme, a hlavne zatiahneme na hlbinu. Kurz Alfa je o Ježišovi. A nadovšetko – Alfa je metóda. Nie cieľ.

6. Kde si ty absolvovala svoj prvý kurz Alfa?

Prešla som najprv

niekoľkými konferenciami o tom, ako sa kurz robí a nerobí. Nemyslela som si však, že ho budem niekedy robiť „sama“ bez ostatných z tímu zo spoločenstva Marana Tha v Prešove. Keď sa to tak vezme, ani tu, na Novej Bani, nie som bez nich. Podporujú nás modlitbami, konkrétnou pomocou (vyškoliť nás Alfa-tím, dali nám materiály) a urobili pre nás Alfa-víkend. Náš kurz je riadne zaregistrovaný v Londýne a aj tam sa za nás modlia, aby priniesol ovocie.

7. Bude sa Alfa na Novej Bani ešte opakovať?

Mladým som povedala, že ďalší kurz im už nenavrhnem. Mojou úlohou bolo ponúknuť im tento jeden. Ak ich však táto evanjelizačná metóda chytí, a prídu s tým, že by to mohlo byť „niečo“ pre ich spolužiakov,

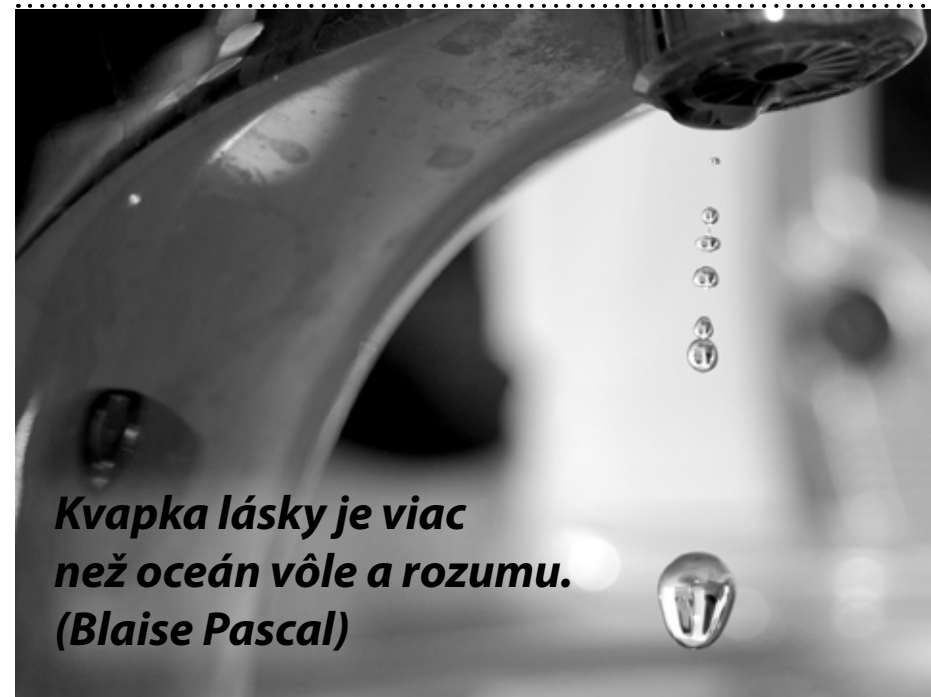
kamarátov, kolegov z práce, tak spravíme ďalší a ďalší a ďalší. A možno to malo byť tak, že sme mali prejsť týmto kurzom iba my, ja neviem. Ak áno, bez Boha a jeho pozvania a povzbudenia, do ďalšieho nepôjdeme. Svoje som urobila, pokračovanie je na terajších účastníkoch. Ak sa však bude opakovať, určite nájdeme spôsoby, ako vás o tom informovať.

8. Odkaz na záver:

Urobte zo svojej strany všetko, čo môžete, aby kurz priniesol ovocie vo vašom živote i v živote farnosti a celého mesta, „a som si istá, že ten, čo začal vo vás dobré dielo, aj ho dokončí až do dňa Krista Ježiša.“ (Flp 1, 6)

Ďakujem sestre Františke za informácie!

Julka

Kvapka lásky je viac než oceán vôle a rozumu. (Blaise Pascal)

foto: flickr.com

Modlitba tak trochu „inak“

O mladých ľuďoch sa neraz hovorí ako o dynamických, plných túžob či hľadajúcich.

A tu sa calá kreatívna modlitba konala. Na pozadí môžete vidieť spomínanú stenu oblepenú papiermi.

foto: *simona

Okrem toho ich podľa nejednej psychologické literatúry vystihuje aj túžba byť sám sebou, byť prijatý taký, aký som a túžba seberealizácie a seba vyjadrenia a to svojím, originálnym spôsobom. Jednoducho mladí nemajú radi život v škatulke, podľa šablóny. Možno preto sú takí vzácni. A možno preto sú tak často nepochopení a v dôsledku toho frustrovaní a sklamaní. Či už dospelými, alebo spoločnosťou.

Keďže rešpektujeme a veríme tomu, že sám Boh je tvorivý a že takou istou kreativitou obdarováva aj nás, rozhodli sme sa už po druhýkrát v pastoračnom centre vytvoriť priestor na to, aby sme tento dar vrátili naspäť Bohu. A to prostredníctvom jeho samého, čiže samotnou kreativitou. Inak povedané, vytvorili sme miestnosť pre „kreatívnu (alebo tvorivú) modlitbu“.

Ako to vyzeralo? Stena hned

pri dverách bola oblepená bielymi papiermi. Hneď vedľa bola mapka Novej Bane so špendlíkmi, aby sme poriadne „označili“ tie miesta, za ktoré sa modlíme a ktoré nosíme na srdci. Kto vkročil aj ďalej, nemohol si nevšimnúť maliarsky kútik pri okne – s ozajstným maliarskym stojanom (takým ako býva v ozajstných ateliéroch), vodovkami a temperkami. No a pre tých, ktorým stačilo byť s Bohom len tak – možno pri káve a čaji a stráviť s ním tak čas neformálnym spôsobom ako s dobrým priateľom, boli k dispozícii (viac-menej) pohodlné kreslá a Sväté Písmo, obraz Ježiša alebo kríž

na stene, ktoré sprítomňovali Boha a posväcovali obyčajnú miestnosť na miesto stretnutia s Kráľom kráľov.

Že to znie všetko tak trochu čudne? Možno. Ale uznajme – veľa vecí znie čudne a veľa vecí spomedzi nich má veľký význam. Verím preto, že aj priložené fotky zachytávajúce priamo kúsky srdc mladých, ktorí prišli, aby trochu inak vyznali Bohu svoju vieru a oslávili ho, presvedčia skeptikov o tom, že existuje toľko foriem modlitby, koľko je ľudských srdc. A som si istá, že ak necháme svoje srdcia otvorené, prinesú nám aj povzbudenie. Boh vás žehnaj!

*simona

Každý si miesto, za ktoré sa modlil poctivo „označil“ na týchto mapách.

foto: *simona

Diecézny futbalový turnaj v Banskej Bystrici

Takže.. mal by som napísať článok o diecéznom futbalovom turnaji v Banskej Bystrici...

Bol to dobrý turnaj... Stačí?... Asi nie... Tak dobre...

foto: sxc.hu

Prišli sme tam obhájiť naše prvenstvo z vlaňajška. Ešte sme si to pamätali – ako sme sa tešili z víťazstva a následnému postupu na celoslovenský turnaj. (na ktorom sme skončili tretí)

Tento ročník opäť začal svätou omšou. Odštartoval to náš pán kaplán Števkó, ktorého kázeň bola viac ako o športe. Po dobrej zábave na omši sa vyžrebovali skupiny. Dostali sme hrajúcich súperov. Až tak sme sa s nimi vyhrali skupine, že sme všetko bez straty bodu a dostaného gólu vyhrali. Samozrejme, za pomoci našich vynikajúcich fanúšikov –

presnejšie fanúšičiek. Každý gól, priam každý dotyk s loptou naši priaznivci oslavovali, spievali, kričali ako keby im za to platili. Dali sme pár gólov a už sme boli v play-off. Potom bola hodinová pauza na obed. Boli to vynikajúce, neodmysliteľné párky.

Začali sme prvým vyradovacím zápasom. Prehrali sme 0:1 asi po prvej strele, čo mal súper na bránku. Ale po neutíchajúcom tlaku naši kanonieri hravo zlomili obranu súpera. Trošku sme sa zapotili a boli sme už v semifinále s našim tradičným súperom zo Žiaru nad Hronom. Tak

ako minulý rok sme ho porazili. História sa opakovala. Aj tentokrát sme cez nich postúpili do finále. Bol to kvalitný zápas, no nebolo to až také dramatické. Potom nasledovalo finále. Stretli sme sa v ňom s tohtoročným víťazom miništranského turnaja v Badíne, na ktorom boli aj naši zástupcovia. (Bohužiaľ, veľmi slávne to nebolo. Tam sme sa neumiestnili.) Nuž, vedeli sme, čo nás čaká vo finále. Videli sme ich už predtým hrať pár zápasov. Boli veľmi dobrý tím.

Ako sa finále začalo hrať, tak aj skončilo. Bez gólov. Takéto vyvrcholenie nás mrzelo, pretože sme chceli vyhrať v riadnom hracom čase. Na konci hracieho času sme sa mohli dohodovať so súperom, či chceme penality a či budeme hrať o zlatý (víťazný gól). Rozhodli sme sa, že budeme kopať penality. Boli sme lepší celý čas. Šance, nevyužitá prevaha. Jednoducho škoda. Ako

bolo, bolo. Išli sme kopať penality. Vyhrali sme na penality 2:1. Delil nás jeden jediný gól od víťazstva. Veľmi rád by som sem napísal, že sme vyhrali. Mrzí ma to. Budem vás musieť sklamať. Prehrali sme. 2:3. Pri tom sme boli lepší a sprevádzalo nás mnoho modlitieb.

Asi to tak nemalo byť. Asi sa ešte máme učiť prehrávať aj keď sme tak blízko. Asi nám to bolo na pokoru. Asi sme si to Božie športové odložili na inokedy. Možno nám to bolo osožné na všelijaké iné veci. Každopádne sme radi, že sme tam boli. Veď sme si dobre zahrli a mohli sa popýšiť našimi dobrými (peknými) fanúšičkami. (Pred zápasom mi protihráč povedal, že v Novej Bani máme pekné baby, keď ich uvidel)... Tak sme veľmi radi, že nás reprezentovali aj takýmto spôsobom.

Chvála Pánovi!

Rišo

**Akú veľkú moc má modlitba! Mohli by sme ju nazvať kráľovnou, ktorá má v každom okamihu voľný prístup ku kráľovi a môže dostať všetko, o čo prosí...
(Sv. Terézia z Lisieux)**

foto: sxc.hu

Čas púšte je časom, kedy Boh premieňa... a to doslova...

Posledný rok bol v mojom živote neskutočne zlomovým obdobím. Kedy Boh túto premenu v mojom živote začal, si netrúfam tipnúť, no s istotou môžem povedať, že to nebolo len z mesiaca na mesiac...

foto: flickr.com

Keď som prišla do Banskej Bystrice, bola som veľmi nešťastná, hoci som vedela, že tá škola je pre mňa. Prvý ročník bol úplne neznesiteľný. Nechápala som, prečo ma tam Boh chcel mať. Nevedela som, kde vlastne patríam a na čo som vlastne dobrá...

Bolo to pre mňa veľmi ťažké obdobie, plné otáznikov, no práve počas neho sa začali topiť ľady. Volala som na Boha, aby si zo mňa urobil svoj nástroj, aby ma urobil užitočnou. Po dlhšom čase, v druhom ročníku, sa postupne prejavovali výsledky. Začala som chápať, prečo Bystrica, prečo práve Katolícke gymnázium Štefana Moyses, prečo práve takí

spolužiáci, prečo tá kaplnka, kde som sa toľko naplakala...

Boh ma začal oslovovať cez mnoho vecí a... nadchol ma. Dával mi veľa milostí, hoci som si to vôbec nezaslúžila. Počas jarnej obnovy s Jankom Bucom mi dal prísľub, že si zo mňa svoj nástroj urobí. Raz bol v PodNebí príbeh o strome, ktorý si Boh vyvolil, ale aby ho mohol použiť, musel mu odňať listy, vyťať ho, zničiť jeho krásu... A potom z neho urobil žliabok, cez ktorý zavlažoval polia. Moje prísľúbenie spočívalo práve v tomto príbehu- či to tak chcem vo svojom živote. Nevedela som prečo ja a čo sa bude diať, keď Bohu poviem svoje áno, ale zatúžila som po tom. Neskôr som dokonca

zistila, že ten príbeh sa volá „Nieкто ťa potrebuje“. Tým mi Pán úžasne prejavil svoju lásku... :-)

„Ak to neurobím, nebudem ťa môcť použiť...“

Trochu som na to pozabudla, ale práve vtedy, keď som sa „musela“ vzdať takmer všetkých svojich túžob, sa mi to všetko pripomenulo. Išlo to postupne, bolelo ma to a znova prišlo veľmi ťažké obdobie. Veľmi som túžila ísť do Ameriky. Bola som od toho už len kúsok, a potom všetko krachlo. Začala som túžiť po mnohých ďalších veciach, nechápajúc, kde sa to všetko také silné berie. Musela som sa vzdať všetkých predstáv. Buď ma tie predstavy a túžby zväzovali, alebo som pochopila, že toto nie je správna cesta pre mňa. A tak som sa ich postupne vzdávala s otázkou: „Prečo zase, Bože??“

Tajne, v kútiku duše som však dúfala, že to bude mať nejaký význam, a že sa to raz zmení. No vždy, keď som si myslela, že je to lepšie, prišla ďalšia túžba a niečo nové, čo ma znova zlomilo. Niekedy som sa cítila naozaj ošklbaná, ako ten strom. No odpoveď bola: „Ak to neurobím, nebudem ťa môcť použiť...“

Po tomto období prišlo do môjho života neskutočne milostivé a úplne nové obdobie. Jednou z prvých vecí, ktoré sa zmenili bolo, že som sa od mnohých vecí oslobodila a Boh ma uzdravil z mnohých zranení. V máji sme mali triednu obnovu, kde som pocítila Boží dotyk a veľmi so zatúžila urobiť niečo pre spoločenstvo. Po obnove sa rozbehli modlitby za spoločenstvo a Pán mi dal horlivosť do služby viesť ich.

Proces odpúšťania

Nasledovala letná obnova v Badíne, kde sa začal „proces odpúšťania“ predovšetkým ockovi, lebo náš vzťah nebol veľmi priateľský. Po obnove to však bolo doma ešte oveľa ťažšie, a tak som sa začala modliť deviatnik ružencov k Duchu svätému. Asi o mesiac som prišla na Campfest, ktorý sa čistou „náhodou“ tiež točil okolo otcovskej tematiky. Vtedy som dokázala ockovi všetko zo srdca odpustiť, čo pre mňa bolo viac ako zázrak. S Božou milosťou som doma začala odznova. Začala som si ocka vážiť a nebeský Ocko ma naučil mať ho rada takého, aký je. Dal mi k nemu veľa lásky. A môj vzťah s ockom sa veľmi mení... Dokonca aj on sa ku mne posledné mesiace správa úplne inak a to som už neverila, že sa to niekedy môže čo len trochu zmeniť.

A toto nie je ani zďaleka všetko... Pán mení moju povahu, môj prístup, spoznávam samú seba a mám v srdci radosť, akú som predtým nepoznala. Dokonca počas Alfa víkendu ma Pán počas modlitby príhovoru cez jednu sestričku uistil, že za to, že som „predala“ všetko, čo som mala, som získala pole, v ktorom je ukrytý ten najväčší poklad... A že On je mojím pokladom :-)

Týmto svedectvom vás chcem povzbudiť, aby ste volali na Boha s tým, čo máte vo svojom srdci, a aby ste sa nevzdávali. Neverila som, keď mi vraveli, že každé slovo berie vážne, ale skúsila som to. A môj život sa veľmi zmenil. Detaily aj veľké veci. A som veľmi šťastná... :-) On má moc meniť čokoľvek a ja som sa o tom mohla presvedčiť na vlastnej koži. A verím, že toto je len začiatok... :-)

Boh cez Alfú naplňa moje očakávania

Do Alfú som išiel s tým, že Boh zmení môj život. Hoci som na ňu počul rôzne názory, povedal som si, že záleží najmä na postoji môjho srdca, čo mi Alfa prinesie, teda čo Boh cez ňu v mojom živote vykoná.

foto: flickr.com

Zapáčila už od prvého stretnutia. Páči sa mi celkový systém kurzu a tiež to, že sme v skupinkách pomiešaní. Svedectvom je už to, do akej skvelej skupinky som sa dostal. Je tam naozaj zábava a dokonca aj vždy niečo plodné vyprodukuje. :-)

Avšak najväčším svedectvom pre mňa je, že Boh naozaj plní svoje prisľúbenia. Piate stretnutie Alfú veľmi zmenilo moju modlitbu. Bol som na tomto stretnutí usvedčený z toho, že naozaj by som mal dať do modlitby o 100% viac, pretože práve na nej stoja a padajú

všetky veci. Ale na druhej strane som bol povzbudený svedectvami iných ľudí o modlitbe. Takisto mala Alfa vplyv aj na vzťah s Písmom, ktoré teraz čítam omnoho radšej a omnoho dychtívejšie v ňom hľadám odpovede.

Najviac očakávaní som však mal od Alfa víkendú, lebo o ňom som najviac počul. Práve počas týchto dní vraj Boh vykonal najviac zázrakov, tak si vravím: „Prečo by som také niečo nemohol zažiť aj ja?“ A tak z môjho pohľadu bola naša Alfa sobota zázrakom, živé prednášky zmenili môj pohľad na

Ducha Svätého. Aj skupinka bola veľmi plodná, aj zábavná a tiež mi veľa dávalo, keď som videl desiatky ľudí, ako dychtia po Duchu Svätom. No najviac som dostal v modlitbe. Kto mal túžbu, mohol ísť za jedným z modlitbových tímov, aby sa zaňho prihovárili u Boha. Už som viackrát zažil modlitbu príhovoru a bolo to skvelé. Cítil som však, že teraz môžem dostať ešte viac. Tak som vykročil v ústrety modlitbe ako prvý a išiel hneď k manželom, ktorí nám slúžili. A Duch Svätý sa do mňa vylial. Prvýkrát v živote som zažil odpadnutie pod mocou Ducha Svätého a dokonca mi tí manželka vymodlili aj dar jazykov. Takže chvála Pánovi. Do akej miery zužitkujem to, čo mi bolo dané ešte neviem. Na hodnotenie je krátky čas. Ale viem, že Boh ma opäť raz nesmierne obdaril.

Zhrnul by som to tak, že Boh cez Alfú mení môj život. Nielen

že si tak upevňujem svoje základy, ale niektoré časti prerábam úplne nanovo. A myslím si, že takých ľudí, ktorí základy majú, ale v niektorých miestach ich potrebujú opraviť či úplne prerobiť, je v našom spoločenstve dosť.

Chcem vás všetkých povzbudiť, aby ste sa nebáli mať aj veľké očakávania od Boha. Veď on čaká práve na to, aby nám ich mohol plniť, aby sme sa tak mohli k nemu približovať a on si nás mohol viac používať. Najmä sa nenechajme poplieť vplyvmi démonov typu: „Ja na to nemám.“ „Ja nie som taký dobrý ako on.“ „Ja nie som hodný.“ „Ja ešte nežijem tak dlho s Bohom.“ Keby to tak bolo, tak by nikto nemohol dostávať dary od Boha, ale pre jeho nekonečné milosrdenstvo je to možné. Veď aj ja som len chudák bez Boha a slaboch, ale skrze Krista mám blízko k Bohu Ockovi a moc v Duchu Svätom.

Kubbči

**Pravá láska sa nikdy nerozdá.
Čím viac dávaš, tým viac ti zostáva.
(Antoine de Saint-Exupéry)**

foto: photopress.com

The Pink Cross

Po priemyselnej revolúcii sa spoločnosť začala prudko meniť. Prišiel nový životný štýl s novými rizikami. A takouto šikmou plochou je dnes pornografia.

foto: thepinkcross.org

**Shelley Lubben -
zakladateľka projektu**

Ľudia začali pracovať za mzdu, začali podnikať, investovať, hromadiť majetky. Zrýchlila a rozšírila sa komunikácia, svet sa stal menším. Prinieslo to veľa výhod, ale aj problémov.

V súčasnosti prežívame podobnú revolúciu – elektro-technickú. Či chceme, či nie, má dopad na nás všetkých. Náš životný štýl a naše hodnoty sa opäť menia. Komunikácia sa znova urýchljuje a popri výhodách prichádzajú ďalšie problémy a priepasti, do ktorých je ľahké spadnúť.

Jednou z takýchto priepastí sa v posledných desaťročiach stala aj pornografia. Už asi neexistuje človek, ktorý by sa s týmto pojmom nestretol. Navyše prostredníctvom mediálnej propagácie sex-kultúry sa stáva čoraz nebezpečnejšou pre stále menšie deti. A nie je reč len o deťoch zo sociálne slabších rodín. Mnohokrát ide o deti z úplne normálnych funkčných rodín.

The Pink Cross Foundation je organizácia, ktorej cieľom je pomáhať ľuďom zamotaným do pornopriemyslu. Vznikla v USA. Založila ju bývalá pornoherečka Shelley Lubben s cieľom pomáhať

pornoherečkám a pornohercom von z tohto zotročujúceho „priemyslu“ a viesť normálny život s Bohom. Ale nie len to. Ich ďalším cieľom je odhaľovať úplnú pravdu o pornografii a jej vplyve na ľudí, a tým pomôcť predovšetkým závislým na pozeraní takýchto materiálov. Tiež sa snažia vystríhať nezainteresovaných pred nebezpečenstvom pornografie.

Kedže tento problém sa stal vplyvom súčasnej dostupnosti čohokoľvek celosvetovým, je na čase ho začať riešiť. To si uvedomilo aj pár ľudí na Slovensku a začali tvoriť slovenskú verziu Pink Cross webstránky (pornojeloz.sk). Zatiaľ na nej môžete nájsť preložené osvetové články a videá z oficiálnej stránky Pink Cross (thepinkcross.org). Lenže tu sa činnosť týchto ľudí nekončí. Osvetu chcú šíriť aj inak a to aj prostredníctvom prekladov kníh či konferencií zameraných na túto problematiku. Bohužiaľ, nie je to jednoduché, preto v súčasnosti hľadajú ochotných sponzorov a skúsených ľudí, ktorí by mohli prispieť svojím kusom k dielu. Ak medzi takých patríš, ozvi sa na mail: thepinkcorss.sk@gmail.com

Kiko Balco

Veľká Noc mladých

Aj tento rok sme mali počas veľkonočných sviatkov v pastoračnom centre večerný program. Všetko začalo vo štvrtok po svätej omši v Getsemani v miestnosti Big actions.

foto: every stockphoto.com

Aj tento rok sme mali počas veľkonočných sviatkov v pastoračnom centre večerný program. Všetko začalo vo štvrtok po svätej omši v Getsemani v miestnosti Big actions. Hodinku sme bdeli a modlili sa s osamelým Pánom Ježišom. Zamysleniami nad Ježišovou osamelosťou nás sprevádzali Ivka Juristá a Terka. Každý z nás dostal papier, kde si mohol napísať svoje osobné myšlienky. Mali sme možnosť ísť aj na modlitbu príhovoru k jednému z troch z troch tímov ľudí, ktorí sa za nás modlili.

Po modlitbe v Getsemani sme mohli ísť do biblickej miestnosti, kde nás čakali tvorivé kútiky na strávenie času s Bohom – modlitby za mestá, nápisy na stenách, maľovanie, chvála, vďaka za priateľov či posedenie s Ježišom pri čaji lákali takmer každého z nás.

Celý piatok až do sobotných večerných obradov bola v kaplnke vyložená Sviatosť Oltárna. Mohli sme si vybrať ktorúkoľvek hodinu v piatok v noci či v sobotu počas dňa a stráviť čas s Pánom Ježišom takýmto spôsobom. Okrem toho sme v piatok večer po obradoch všetci išli na

krížovú cestu na kalváriu. Cestu nám osvetľovali naše sviece. Pripomenuli sme si tak utrpenie, ktoré prežil Ježiš. Krížovú cestu viedli modlitbami chalani.

V sobotu cez deň pokračovala už spomínaná adorácia. Po svätej omši v kostole sme sa zhromaždili pod lipou a za sprievodu gitary sme vykročili na cestu mestom ospievať Ježišove víťazstvo nad smrťou.

V nedeľu bola v kostole mládežnícka svätá omša a po nej film Krajina tieňov – životopisný film C. S. Lewisa, ktorý okrem iného napísal Narniu. Ohlasy boli rôzne. Niektorých to nechytlo, iným prekážala smutná romantika. No určite to stálo za pozretie.

V pondelok sa mnohí turisti zobudili do dažďa, a tak z plánovanej túry na Vojšín, Bujakov vrch, Jazerec a Sedlovú skalu nič nebolo. Zrejme zvolili plán B a išli šibať a polievať.

Bolo toho viac ako dost, tak sme všetci radi, že sme to zvládli. Mňa osobne to povzbudilo a chcem v mene všetkých, čo sa zúčastnili poďakovať všetkým, ktorý nám umožnili zažiť takúto Veľkú noc!

Julka

Beh dokončili, vieru zachovali

**Sv. Pavol píše v Druhom liste Timotejovi v 4. kapitole:
„Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval“ (2 Tim 4, 7).**

foto: flickr.com

No tieto slová môžeme určite vyriešiť aj o mnohých našich bratoch a sestrách, ktorí napriek ťažkostiam nezapreli Boha, ale postavili sa na jeho stranu. Aj keď to znamenalo risk, nebezpečenstvo a neistotu.

Pred časom sa na novobanskom cintoríne konalo spomienkové stretnutie pri príležitosti 50. výročia smrti Márie Tencerovej. Táto žena spolu s Jozefinou Šályovou v 60. rokoch 20. storočia zabezpečovali úkryt pre dvoch prenasledovaných kňazov – pátra Ľudovíta Orješeka a pátra Rudolfa Púchovského.

Všetko sa začalo pravdepodobne na jeseň roku 1956, kedy páter Orješek prišiel k Tencerovcom a stal sa v podstate novým, ale tajným členom rodiny. Vyhradili mu miesto v malom dome,

kde okrem rodičov vyrastali dve deti. O nejaký čas na to, pravdepodobne niekedy v novembri, do Novej Bane prišiel hľadať úkryt aj páter Púchovský. Už pred jeho príchodom sa Orješek zmienil o situácii Tencerovcom, a tí Šályovcom, u ktorých nakoniec našiel páter Púchovský útočisko.

Počas svojho ukrývania sa v Novej Bani, obaja pátri pokračovali vo svojej činnosti. Páter Orješek na nejaký čas odišiel do Rybníka nad Hronom, ale na jar v roku 1958 sa opäť vrátil do Cúdenice k Tencerovcom. Páter Púchovský sa tiež začiatkom roka presťahoval od Šályovcov do domu Karola a Júlie Suchých. Obaja pátri v tomto čase spolupracovali na prekladaní a prepisovaní náboženských textov. Ich spolupráca sa však zakrátko skončila

– na smrtnú nedeľu 23. marca 1958 totiž ŠtB zadržala pátra Orješeka v dome Tencerovcov. Páter Púchovský, ktorého úkryt v tom čase ŠtB ešte nepoznala, stihol na rýchle varovanie zo strany Tencerovcov odísť. ŠtB ho však objavila o niekoľko dní v dome Karola Suchého po tom, ako dôkladne, ale neúspešne prehládala dom Šályovcov.

To, čo nasledovalo, si každý vie domyslieť. Po súdnych procesoch s pátrami Orješekom a Púchovským prišlo na rad vyšetrovanie Márie Tencerovej, jej manžela Michala, ako aj Jána Šályho a jeho manželky Jozefíny a Karola a Júlie Suchých. Všetci boli obvinení z trestného činu pomoci pri podvracaní republiky. Obžaloba sa o týchto Novobančanoch vyjadrila nasledovne: „Všetci obvinení v Novej Bani poskytli ubytovanie kňazom, ukrývajúcim sa pred bezpečnostnými orgánmi, prevádzajúcim za spolupráce s inými ukrývajúcimi sa kňazmi, za pomoci rehoľných sestier činnosť zameranú proti ľudovodemokratickému spoločenskému poriadku republiky (...) pod vplyvom náboženskej ideológie,“ pričom Mária Tencerová a Jozefína Šályová boli označené za „mimoriadne iniciatívne“.

Po zdĺhavom vyšetrovaní, vypočúvaní a súdnom procese, boli všetci obvinení vyhlásení za „vinných z pomoci k trestnému činu podvracania republiky“. Trest vymenovaný Márii Tencerovej a Jozefíne Šályovej bol desať mesiacov odňatia slobody nepodmienečne. Ostatní dostali podmienečné tresty v rozmedzí od šiestich do desiatich mesiacov. Tresty Márie Tencerovej a Jozefíny Šályovej boli následne po odvolacom konaní zmenené – avšak nie znížené. Práve naopak. Mária Tencerová bola odsúdená na štrnásť mesiacov nepodmienečne a Jozefína Šályová na dvanásť mesiacov nepodmienečne.

Mária Tencerová následne nastúpila na výkon trestu do väznice v Banskej Bystrici, odkiaľ bola neskôr presunutá do väznice v Prahe. V tomto období sa jej radikálne zhoršil zdravotný stav, ktorý v apríli 1960 vyvrcholil do ťažkých záchvatov tetanie. Po jednom z nich Mária Tencerová dňa 7. apríla 1960 zomrela.

Jozefína Šályová sa po odpykaní trestu vrátila domov do Novej Bane. Michal Tencer, Jozefína Šályová a za Máriu Tencerovú jej dcéra Gizela Búryová podali v rokoch 1968-1969 na Krajskom súde v Banskej Bystrici žiadosť o rehabilitáciu. Tej nebolo vyhovie až do roku 1990, kedy po zmene spoločenských pomerov súd zrušil rozsudok z roku 1959.

Tieto informácie tvoria iba zlomok z toho, čo je o tomto prípade a o mnohých iných zaznamenané. No to, čo hovoria mne je, že za odvahou týchto ľudí stála viera, odhodlanie žiť pre Boha a v jeho Pravde, nie v pravde, ktorú prezentuje a hlása svet. A to neplatí iba o období spred 60 rokov. To platí aj dnes. A aj my môžeme urobiť to, čo títo hrdinovia viery, aj keď možno iným spôsobom, pretože my sme iní. Pretože svet, v ktorom žijeme je iný. Ale aj my môžeme (a máme) byť kresťanmi nielen v kostole, ale napríklad aj v oblasti verejného života. Verím, že Boh má moc obdať nás silou svojho Ducha, ak sa pre čokoľvek také rozhodneme.

**simona*

Článok bol spracovaný podľa nasledujúcich kníh, v ktorých zvedavci nájdu aj ďalšie a podrobnejšie informácie o prenasledovaní kresťanov štátnou mocou:

- Veronika LAGOVÁ a kol. *Smrť za mrežami*. Prešov: Vydavateľstvo Michala Vaška, 2006
- Štefan VOLF. *Rúbanisko*. Ružomberok: Teslo, 1999

Kvetný víkend

Fú, čo mi ešte chýba? Kozmetiku mám, aj spacák. Ešte trocha jedla a ide sa. Je piatok 26.3. a ja sa chystám na Kvetný víkend do Banskej Bystrice.

foto: Julka

Pomaly sa blíži čas odchodu. „Mierne“ privalené ruksakmi a inou batožinou sa spolu s kamarátkami tlačíme v malom autíčku. Na stanicu prichádzame práve včas, aby sme si kúpili lístky a nasadli do vláčika. Tento rok sa mladí z Novej Bane rozdelili na niekoľko skupiniek. Ako prví vyštartovali členovia Welcome teamu – dobrovoľníci, po nich animátori skupiniek (kde som patrila aj ja) a nakoniec ostatní účastníci Kvetného víkendu.

Po príchode do Banskej Bystrice sme sa pobrali do Centra Jána Pavla II., kde nás krátko poučili o práci animátora. Vybavení metodikou, letáčikmi a kartou „animátor“ sme sa pobrali ubytovať. Chalani nás opustili skôr. Odbočili totiž ku Katolíckemu gymnáziu Štefana Moysesu. My, baby, sme si to namierili k Strednej priemyselnej škole Jozefa Murgaša.

„Učiteľ dobrý, čo mám robiť...“

Keď sme sa ubytovali, s nadšením a veľkými očakávaniami sme išli na svätú omšu do Farského kostola. Na svätej omši nás, mladých, srdečne

privítal biskup Rudolf Baláž. Duchovne nás uviedol do hesla KV: „Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol život večný?“ (Mk 10,17) Túto otázku položil Ježišovi bohatý mladík. Takpovediac, i my sme prišli na Kvetný víkend, aby sme našli odpoveď na túto otázku a vedeli ako ďalej.

Po svätej omši sme sa presunuli do športovej haly Dukla. Každého účastníka s radosťou privítali členovia Welcome teamu a ponúkli nás cukríkmi. Program začal o ôsmej hymnou Kvetného víkendu. Pokračovali GODzone na čele s Julom Slovák, ktorý viedol celý program. Nasledovala práca v skupinkách. Ja ako animátorka som sa zhostila čísla 64. Zdvihla som ho nad hlavu a čakala, kto príde. Číslo mojej skupinky bolo predposledné, a tak nikto až do začiatku programu netušil, kto tam vlastne bude. Po dlhej chvíli, keď ma už začínali bolieť ruky, sa objavili až dvaja chalani. Tušila som, že nikto viac nepríde, a tak sme začali. Premýšľali sme o svojich daroch, ktoré nám Boh daroval. Po modlitbe svätého

ruženca sa tieto dary kreatívnym spôsobom písali na plachty. Všetko zakončilo požehnanie od otca Andreja Darma. Potom sme sa rozišli na školy. Cestou nás sprevádzala Božia radosť vyjadrená dažďom.

„...aby som obsiahol život večný?“

V sobotu ráno sme si obliekli polosuché oblečenie a hrnuli sa do ŠH Dukla. Pred budovou sme si zacvičili popri dynamických piesňach od Welcome teamu. Vďaka skvelej rozcvičke nebolo ťažké mať zdvihnuté ruky na Lamačských chválach, ktoré viedol Braňo Letko. K zamysleniu, ako nájsť večný život, sa svojou prednáškou pridal aj otec Anton Parilák. Povedal nám o večnom živote a predstavil Bibliu ako list lásky od Boha pre nás. Po prednáške pokračovala práca v skupinkách, kde sme sa spoločne zamýšľali nad tým, čo môžeme urobiť pre dosiahnutie večného života. Na moje prekvapenie pribudlo do mojej skupinky zopár chalánov. A keď sme to už vzdávali, došli aj tri baby.

Nasledovala svätá omša, ktorú viedol otec Andrej Darma. V kázni pomocou zrkadla vysvetlil, ako spoznať samého seba a vykročiť na cestu za večným životom. Celú omšu nám už riadne škŕkalo v žalúdkoch, a tak sme sa po požehnaní vydali na dlhú cestu do Základnej školy Š. Moysesu. Tri párky, horčica a chleba nás posilnili na poobedný program.

Tvorili ho zaujímavé workshopy. Tento tok sme mali možnosť ísť až na dva. Ponuka bola veľmi veľká. Vybrať sme si mohli až z 13 workshopov. Ja a moje kamarátky sme rýchlym krokom mierili do ŠH Dukla na Jula Slovaka a jeho „SPOLU v GODzone“ - ako konať službu evanjelizácie tam, kde sa práve nachádzame. Súčasťou tohto workshopu bolo krátke svedectvo našej sestry Františky a chvály. Tu sme Bohu odovzdali svojich 100 percent na výkon tejto služby. Ako druhý workshop sme si vybrali „Módu“. Dozvedeli sme sa, že krátke sukne, výstrihy a odhalené

bruchá či neskryté ramienka sa v kresťanskej móde nenosia. Sme krásne aj bez toho. Ži naplno!

O pol siedmej mal začať večerný program muzikálom Carpe diem! Síce s oneskorením, ale predsa nastúpila na scénu skupina Jesus Army so svojim dynamickým tancom. A potom... Ved' to poznáte, ak ste videli. Po muzikáli nasledovala prezentácia nášho spoločenstva Dom Chvály. Cestu k večnému životu nám svedectvami ukázala aj naša sestra Františka a jeden manželský pár. Ako výber povolania na ceste za Ježišom. Zvyšok večera zaplnili chvály pod vedením Jula Slovaka. Zrazu pódium zastrelili plachty s našimi darmi a po ich odostretí sa oči všetkých upriamili na vystavenú hostiu. Podľa mňa bola adorácia vrcholom celého Kvetného víkendu. Po nej si zástupcovia dekanátov prevzali čestné listiny. Nasledovala modlitba za dekanáty. Potom sme sa rozišli na školy. Prestavili sme si hodinky o hodinu dopredu (kvôli posunu času), podojedali posledné zásoby a zaspali.

Nedeľa začala balením a raňajkami v skupinkách. V mojej skupinke ostal už len jeden člen a ten zaspal, tak som si poraňajkovala sama. Nedeľný program ubehol rýchlo – posvätenie ratolestí, svätá omša s poslaním od biskupa Rudolfa Baláža vytrvalo kráčať za Ježišom, agapé, tvorba živého obrazu na Námestí SNP. Všetci sme sa organizovane zoradili do otáznika a mávali šatkami, kým nás neodfotili. Pri prezentácii fotiek sa stal na chvíľu slávny každý z nás. Všetko sa ukončilo krížovou cestou na Urpíne. A prišiel čas vydať sa rýchlikom na cestu domov.

Som rada, že som sa tento rok mohla zúčastniť Kvetného víkendu. Určite pôjdem aj na ten budúci. Vďaka patrí všetkým organizátorom a hlavne Bohu, bez ktorého by sa to všetko určite nestalo. Dúfam, že sa pridáte.

Julka

„Zober svoj kríž a nasleduj ma!“

Aj takto by sa dalo definovať telesné postihnutie ľudí zo združenia Viera a svetlo. Jeho členovia sa 19. marca zúčastnili na modlitbe krížovej cesty v kostole. Skúsím vám ju aspoň pár vetami priblížiť.

foto: Julka

Úvodná modlitba – Vďaka svojmu utrpenie vzhliadli aj na Kristovo utrpenie niešť kríž.

1. zastavenie – Pán Ježiš je odsúdený na smrť – títo ľudia tak ako Ježiš Kristus dobre poznajú pocit odsúdenia, hoci nemôžu za to, akí sú. Vyjadrujú svoju vďaku Bohu za to, že im pomáha ísť ďalej.

2. zastavenie – Pán Ježiš berie kríž na svoje plecia – títo

ľudia majú tiež svoj kríž. Ľudia ho nazývajú hendikepom. Oni však vedia, že je to požehnanie od Ježiša. Vzdávajú Bohu vďaku za tento kríž.

3. zastavenie – Pán Ježiš padá prvý raz pod krížom – Vďaka chorobe cítia Ježišovu bezmocnosť. Choroba ich niekedy premáha. Bez Ježiša sú bezmocní a prosia ho, aby im pomáhal vstať pri ich pádoch.

4. zastavenie – Pán Ježiš

sa stretá so svojou matkou – Ježišova matka tiež trpela s Ježišom. Ďakujú za srdcia ich mám. Za to, že sa doňho zmestia rovnako ako zdravé deti.

5. zastavenie – Šimon Cyrénsky pomáha Ježišovi niešť kríž – „Ďakujeme,“ znie pre všetkých, ktorí pomáhajú každou maličkou pomocou niešť ich kríže. Cítia ich lásku.

6. zastavenie – Veronika podáva Pánovi Ježišovi ručník – Ďalšie ďakujem pre ľudí, ktorým sa v tvári odráža obraz Ježiša.

7. zastavenie – Pán Ježiš druhý raz padá pod krížom – „Vieme, aké to je, keď ani Ježiš nedokáže urobiť ďalší krok. Ďakujeme za tých, ktorí nás majú radi, hoci sme stále deťmi.“

8. zastavenie – Pán Ježiš napomína plačúce ženy – Plač rodičov – niekedy ľudské srdce nedokáže prijať utrpenie druhých. Často plačú rodičia potajomky, aby o tom ich deti nevedeli.

9. zastavenie – Pán Ježiš tretí raz padá pod krížom – Pád – len Boh vie o chvíľach, keď je toho

na rodičov postihnutých detí priveľa a prosia Boha o pomoc.

10. zastavenie – Pánovi Ježišovi zvliekajú šaty – Videnie tela znamená zraniteľnosť. Prosíme za lekárov a chvíle, keď potrebujú pomoc. Ruky sú ako dotyk srdca.

11. zastavenie – Pána Ježiša pribíjajú na kríž – Ich končatiny sú nehybné. Nedokážu pre Ježiša urobiť veľa. Obetujú mu svoje bolesti, ruky a nohy.

12. zastavenie – Pán Ježiš na kríži zomiera – Vďaka za Ježišovu smrť z lásky k nim. Nikto nevie, kedy zomrieme.

13. zastavenie – Pána Ježiša skladajú z kríža – Láska do konca – „Nevieme, aká bude naša budúcnosť. Len ty vieš, ako to bude ďalej. Kto sa bude starať o našich rodičov? Odovzdávame ti prítomnosť aj budúcnosť.“

14. zastavenie – Pána Ježiša pochovávajú – „Sme svedkami nielen utrpenia, ale aj slávy.“

Záverečná modlitba – nešenie krížov pokračuje ďalej. „Ďakujeme za starostlivosť.“ *Julka*

foto: morquefile.com

Ak by sa Boh stal majákom do nocí našich dní, nepoznali by sme slovo nuda. Nie. On dokáže brieždením ozdobiť každé smutné ráno.
(Chiara Lubichová)

„Podryvák“

Nová téma, nové pochybnosti, nové otázky. Z „vonku“ sa akoby neustále na nás tlačia škandály, tragédie, nehody, vraždy, násilie, ohavnosti...

foto: marquefile.com, photopress.com, flickr.com(2)

Toto všetko nás ubíja, zarmucuje, či šokuje a neraz mám pocit, že nič iné ma ani po dopozieraní televíznych novín nečaká. O čo viac sa to však dotýka nás kresťanov, keď zachytíme naozaj pohoršujúce správy, ktoré podkopávajú inštitúciu, do ktorej sme začlenení...

Oliver: „Stále častejšie zaznievajú z médií správy o tom, ako kňazi po dlhé roky zneužívali deti, dokonca posledne to boli už

aj deti s handicapom. Ako je to možné? Čo si mám o tom podľa teba myslieť?“

Bohuš: „Kto to rozchyruje? No, médiá. A prečo to robia? Aby poukázali na niečo, čím si ospravedlnia samých seba a upokojia svoje svedomie. Problém zneužívania detí je veľký. Zneužívaných detí je veľmi veľa. Najviac sú zneužívané vo vlastných rodinách. Aj sexuálne, aj tak že sa o nich nestarajú adekvátne vlastní rodičia, ale o tom sa už toľko nepíše. To sa

už tak nedramatizuje a neskresľuje. Prečo? To nie je až tak zaujímavé, a tým nedokáže nikto veľmi niečo riešiť alebo ospravedlňovať. Dôležité je, o čo spoločnosti vlastne ide. Ide jej o deti? Alebo sa potrebuje pohoršovať na zle, ktoré je zlom, ale mizivým percentom oproti celkovému zneužívaniu detí a robí to len preto, aby spoločnosť ospravedlnila samu seba?“

Oliver: „To je síce možno pravda, ale nič to nemení na tom, že sa to deje aj v radoch cirkvi. A nemala by byť práve tá vzorom správania pre ostatných a v prípade takýchto činov adekvátne zasiahnuť? Veď sa to po toľké roky tajilo, nikto nič nevedel, nič sa neriešilo a kňazi si pokojne naďalej vykonávali svoju činnosť, akoby sa nič nedialo... Mám sa teda tváriť, že to je len mediálne nafúknutá záležitosť?“

Bohuš: „Áno, to je pravda.

Cirkev je strážkyňou ideálu a ukazuje na ideál. Ale za pomoci človeka, ktorý nie je ideálny, napriek tomu sa Bohu páčilo nie iným spôsobom, ale človekom sprostredkovať ideál. **Boh veľmi zariskoval, keď ustanovil niečo také posvätné, ako je kňazstvo a zveril to človeku.** Človek si to nezaslúžil ani nezaslúži. Ale Boh mu stále verí napriek tomu, že človek ako kňaz veľmi, ale veľmi sklamal. Nejde len o to, že v týchto prípadoch zasahuje človek, čo je dôležitejšie, zasahuje aj Boh. Ako? Neustále si povoláva nových a nových adeptov na niečo tak veľké ako je kňazstvo.“

Oliver: ... pokračovanie v ďalšom čísle.
(Pozn.: Mená použité v texte sú vymyslené a zvolené čisto náhodne, nespájajú sa so žiadnou konkrétnou osobou, ktorá je nositeľom takého istého mena.)
Spracovala: Adá

**Kotva srdca sa vždy ponorí hlbšie než kotva rozumu.
(Matthew Arnold)**

foto: morquefile.com

Moje okienko číslo 4: Kvetný víkend 2010 ...som absolvoval aj ja

foto: dcmmajak.com

Pre tých, čo majú menej času: Bol som, videl som, zúčastnil som sa, odišiel som.
Pre tých, čo majú viac času (aj rozumu?...A keď tak rozmýšľam, všetci majú rovnako času, len niektorí vedia využiť tých 24 hodín denne rozumnejšie a úpornejšie):

Rozhodovanie

Ten, kto sa už rozhodoval, či ísť, alebo neísť na nejakú tú "action", vie, aké to je. Každý sa

pýta: „Ideš na kvetný?“ A vy máte dve možnosti odpovede. Niekedy odpovedáte nie a rozhovor na túto tému pokračuje otázkou „prečo“? Inokedy odpovedáte áno a rozhovor skončí ešte skôr. Hovoril som o dvoch možnostiach? Sekol som sa. Sú tri. Treťou je odpoveď neviem. Táto odpoveď má len jednu výhodu – že rozhovor pokračuje najdlhšie. Začnete rozoberať pre a proti (pro et contra= metóda scholastiky, vieme, o čom hovoríme...), a potom príde rozhodnutie, kladné alebo záporné. Aj ja som bol spočiatku treťou

možnosťou. Teda dosť dlho. Ale asi týždeň pred kvetným som sa rozhodol. Ako? To už viete aj sami (asi vďaka nadpisu).

Cestujeme...

Deň pred odchodom som sa nebalil. Veď na čo, keď na druhý deň mám školu do 13:20 a na stanicu treba prísť o 14:15? (a túto vetu berte naozaj sarkasticky) Nadšenie vystriedala panika v deň odchodu. Prídem domov, nenajedený, nepobalený... Ale chvalabohu som všetko stihol v časovom intervale <0,20 minút> mne vyhradenom. A tak prídem na stanicu, ako sa hovorí o 5 stotín 12... Či hovorí sa o 5 minút, ale toto bolo vymerané skôr na tie stotiny. Cesta vlakom bola fajn spríjemnená hláškami typu „Nerob mi tu hovadiny“ alebo „Nechod mi tu na azet“. Banská Bystrica je pekné a veľké mesto, pri ktorom mi padla sánka. A tak s otvoreným cavum oris chodím po námestí. Ale to by ešte nič nebolo. Započujem si rénu policajtského auta, rozbehnem sa, bežím, viem, že idú po mne. A tak prejdú popri mne nevšímajúc si ma – hľadaného zločinca. Mal som šťastie, ale dokedy mi to vydrží? Príchod na ubytovňu, trochu drsný. Veľa ľudí, hluk. Potrebujem zodpovednú osobu, nájdem zodpovednú osobu (Seba, ale nie mňa seba, ale jeho Seba), zodpovedná osoba podpisuje papier. Paráda, som za vodou. Teraz si už môžem začať vychutnávať tento víkend. V izbe nás bolo zo tridsať chalanov, takže sme museli prijať krízové opatrenia ako napr. vyzúvanie sa a odkladanie botasiek pred izbou.

Podstatná podstata podstaty tohto článku... asi...

Posilnený telesným posilnením t.j. pokrmom a vodou z Lidla kráčam na sv. omšu. Najväčší zážitok z tejto časti KV bol asi zbor. Počas omše krásne hral aj spieval. Presun do haly mám za sebou. Hlavné pódium pred sebou. Večer to roztočil Julio Slovák s eSPÉ a boli to veľmi požehnané chvály. Potom som si našiel skupinku 61 a tak som mohol spoznať nových super ľudí, ktorí majú niečo so mnou spoločné – to, že prišli na kveták. Modlím sa ruženec, ďalej kreslím vzorec β -D-galaktózy na plachtu (ale inak som v pohode chalan...), na ktorú máme kresliť svoje talenty. Nasledovala exhibícia Novej Bane – pekne sme sa naskladali tesne pred stage, a tak sme prežívali posledné požehnané chválové minúty piatka. Sobota? V noci sa samozrejme pastovalo a spomeniem len dôležitú Mirovu pomstu. Program bol hustý už od začiatku. Narážam tým na ranné Lámačské chvály. Môžem si priať lepší budík a štart do dňa? No nie, lebo lepší neexistuje. Ďalej som si vypočul prednášky, zažil omšu v spoločenstve tisícich mladých ľudí a bol čas obeda. Čas dôležitý. Čas, kedy má každý čas na čas jedla. A tak sme si išli po párky. A teraz si predstavte tri výborné chrumkavé voňavé párky. To bol obed! Poobede som si vybral workshop Godzone a dobre som trafil –dávali ovocie a džús. Muzikál Carpe diem bol úžasný a malo to grády. Príbeh nekončí, večer boli opäť chvály. A príbeh nekončí ani tu, lebo cestou domov to nekončí, ale naďalej trvá. Filip Gálik (Fifopipo)

Jeho meno je Pán!

Jeho meno je Pán! To sú slová z refrénu jednej piesne. A zároveň aj nadpis pre tento článok. Prečo? Lebo reč bude o druhom prikázaní alebo o tom, že nevezmeme meno Božie nadarmo.

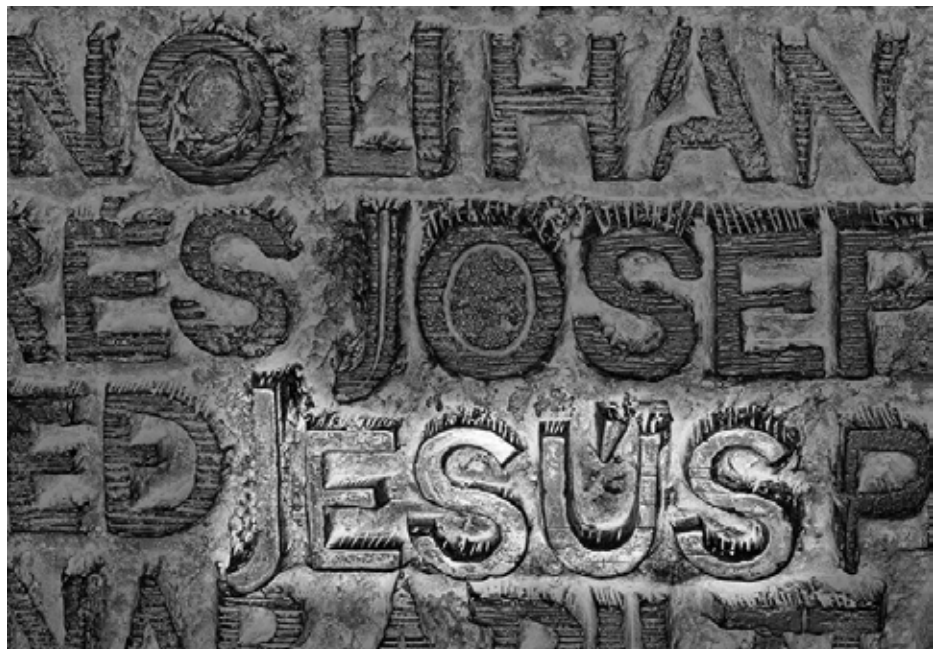

foto: flickr.com

V predchádzajúcom PodNebí sme písali, že prvenstvo patrí Bohu. Nie preto, že by si na tom On zakladal a bol „hladný“ po sláve. Naopak. Je to kvôli nám. My to potrebujeme, pretože iba ak podriadime naše životy Bohu, nachádzame ich zmysel a naplnenie. Všetko to úzko súvisí s naším vzťahom k Bohu. A ten je kľúčový aj pri pohľade na druhé prikázanie a pri jeho prenesení do praxe.

V KKC sa píše, že úcta k Božiemu menu vychádza z čnosti nábožnosti (porov. KKC 2144).

Avšak nábožnosť ako taká sa nedá naučiť. Neprichádza z vonku, nedá sa kúpiť v obchode. Je spôsobená vnútorným postojom srdca voči Bohu. Pramení zo vzťahu, ktorý k Bohu máme. A tak by sa teda dalo povedať, že všetka naša úcta voči Božiemu menu, začína naším vzťahom s ním a je ním ovplyvnená. KKC hovorí aj o tom, že „Boh zveruje svoje meno tým, ktorí v neho veria. Zjavuje sa im vo svojom osobnom tajomstve. Dar mena patrí do oblasti dôvery a intímnosti“ (KKC 2143). Čiže už to, že poznáme Božie meno

je privilegiom. A tak to v podstate funguje aj medzi nami ľuďmi. Veď väčšinou nehovoríme naše meno každému spolusediacemu v autobuse či vlaku, ani pokladničke v obchode alebo človeku, ktorého stretávame na prechode pre chodcov. Ak niekomu prezradíme svoje meno, máme na to dôvod a zrejme pokladáme daného človeka za dostatočne dôveryhodného, aby sme mu to povedali. Jasné, že Boh nie je ako my a že toto porovnanie môže vyznievať trochu absurdne. No je to iba ilustrácia toho, že meno nie je iba pár písmen – za menom sa skrýva celá osobnosť jeho nositeľa. A práve preto si Božie meno priam „pýta“ úctu – lebo sa za ním skrýva Boh.

Josef Jančovič* vysvetľuje, že v antických orientálnych kultúrach, bolo meno chápané ako prvok, súčasť osobnosti alebo bytia. To v prípade akéhokoľvek božstva znamenalo, že ak by sa nejaký človek dozvedel jeho meno, získal by takú moc ako toto božstvo. Preto orientálni bôžikovia „nezjavovali“ svoje meno. No Boh Izraelitov konal rozdielne, v rozpore so „zaužívaným“. Odhalil Izraelitom svoje meno: „Ja som, ktorý som“. No súčasne ich, práve v desatore, zaviazal k tomu, aby jeho meno nepoužívali na prisahy alebo ho nevysslovovali „len tak do vetra“. V dôsledku toho mali Izraeliti Božie meno v obrovskej úcte, dokonca sa ho až báli a stránili vysloviť.

Ale čo my? Máme meno nášho Boha v úcte? Niekedy mám pocit, že hriech proti druhému Božiemu prikázaniu je v dnešnej spoločnosti úplne obyčajný, bežný. Že Božie meno stratilo akúkoľvek hodnotu a úctu. Tak veľa ľudí okolo

nás používa sväté a vznešené meno nášho Boha na ulavenie si v hneve. Tak veľa ľudí vyslovuje meno, v ktorom máme spásu, celkom bezdôvodne – či už na pobavenie, dokázanie si, toho, „že ja niekto som“ a možno iba zo zvyku – veď „stále je to lepšie ako použiť nadávky“, znie často argument týchto ľudí. Ale fakt je ten, že to tak nie je.

V knihe Exodus 20, 7 Boh hovorí: „Nevezmeš meno Pána, svojho Boha, nadarmo! Lebo Pán nenechá bez trestu toho, kto bude brať jeho meno nadarmo“. Boh nie je socha. On je živá osoba, ktorá vidí a počuje. On pozná každé slovo, ktoré vychádza z našich úst. Ak jeho meno zneužívame, vie o tom. Ak sa rozhodneme používať jeho meno, ktoré má prinášať spásu a záchranu, ktoré má meniť ľudské srdcia, na nadávanie, rúhanie alebo prisahanie, sami si tým vyberáme cestu trestu a nie cestu pozhynutia. Nie je to o zlom Bohu, ktorý nás chce potrestať. Je to o tom, že mi dobrovoľne robíme to, o čom vieme, že má nejaké (negatívne) následky.

Z tohto pohľadu by sa mohlo zdať, že je to s ľudstvom dosť beznádejné. Alebo nie? Určite nie! Tak ako vo vzťahu ku každému inému hriechu, aj tu platí, že Boh odpúšťa hriech, ktorý mu vyznáme a ktorý oľutujeme. A potom už nepozera na to, koľkokrát sme to s výberom slov pokašľali. Pozera na to, že sme sa rozhodli to zmeniť, že sme sa rozhodli pre vzťah s ním. A o ten predsa ide. Byť blízko tomu, koho máme radi. Byť blízko tomu, kto nás miluje až do krajnosti. A ak rastieme v tomto priateľskom a blízkom vzťahu s Bohom, aj keď sme možno niekedy mali problém

s druhým prikázaním, zbavíme sa ho – jednoducho tým, že už viac nebudeme chcieť urážať niekoho, koho máme radi.

A ešte jedno povzbudenie na záver. Raz som počula ako jeden kňaz povzbudzoval nás veriacich, aby keď počujeme, že sa niekto rúha Božiemu menu, že ho bezdôvodne vykrikuje alebo ho inak zneužíva, sme to v duchu alebo tí odvážnejší aj nahlas, prebýjali jednoduchým:

„Nech je pochválené meno Pánovo“. Nevrátime tým síce vyrieknuté slová nášho brata či sestry, ale určite tým zmeníme duchovnú atmosféru na danom mieste a v danej situácii. A ktovie čo všetko ešte Boh cez niečo podobné môže urobiť :)

*Jozef Jančovič je rímsko-katolícky kňaz, ktorý vyučuje biblické vedy na RKCMF UK.

* *simona*

Posadí sa ako tavič a čistič striebra

Skupinka žien študovala knihu Malachiáša. Keď študovali tretiu kapitolu, prišli k tretiemu veršu, v ktorom sa píše: „Posadí sa ako tavič a čistič striebra...“ Tento verš bol pre ženy ako hlavolam. Rozmýšľali, čo tieto slová vlastne hovoria o Božom charaktere. A tak sa jedna z nich ponúkla, že niečo zistí o procese čistenia striebra a na ďalšom stretnutí skupinky im o tom porozpráva.

V ten týždeň táto žena zavolała striebrotopcovi a dohodla si s ním stretnutie, aby ho pozorovala pri práci. Nepovedala mu nič o tom, prečo sa o jeho prácu zaujíma. Iba toľko, že ju zaujíma proces čistenia striebra. Ako tak striebrotopca pozorovala, videla ho držať kus striebra nad ohňom, aby ho zohrial. Vysvetlil jej, že tento kov treba pri čistení držať uprostred ohňa. Tam, kde sú plamene najhorúcejšie, aby sa všetka nečistota spálila.

Žena rozmýšľala o tom, že Boh nás takto drží v ohni. Potom si spomenula na ten verš: „Posadí sa ako tavič a čistič striebra“. A tak sa opýtala striebrotopca, či naozaj musí sedieť a držať to striebro po celý čas, kým sa čistí. Muž odpovedal: „Samozrejme. A nielen to. Musím ho držať a nespustím z neho oči po celý čas, kým je v ohni. Keby som to striebro nechal v plameňoch čo aj len o chvíľu dlhšie ako treba, zničilo by sa.“

Dáma na chvíľu stíchla, a potom sa striebrotopca opýtala: „A ako viete, kedy je to striebro už úplne čisté?“ On sa usmial a odpovedal: „No, to je ľahké - predsa vtedy, keď sa v ňom vidím ako v zrkadle.“

Ak sa dnes cítiš ako uprostred ohňa, pamätaj, že ťa drží Božia ruka. On z teba nespúšťa oči. Nedovolí, aby sa tvoj život zničil a bude ťa strážiť a držať, až kým sa v Tebe neuvidí.

Milovať a byť milovaný...

Opäť je tu moja fantastická rubrika. Vitajte! A po týchto úvodných formalitách, späť k téme. Mám pre vás príbeh...

foto: flickr.com

Na faru prišli dvaja mladí ľudia. Držali sa za ruky. Rozpačito prešlapovali na schodoch, kým našli odvahu, a ona preriekla:

„Pán farár, viete, nó,... chceli by sme sa zobrať. Ideme za vami, čo máme robiť?“

Duchovný otec ich pozval do „kancla“. Potom sa na nich usmial a povedal:

„Máte sa radi?“

„Pravdaže“ - prikývli obaja.

„A prečo si ju chceš zobrať ty?“

Farár zaboril svoj pohľad priamo do tváre mladíka.

„Lebo mi je pri nej veľmi dobre“, odvetil bez rozmýšľania.

Pán farár sa zavrtel na stoličke a vážne dodal:

„To nie je pravá láska. Rozmyslite si to. Keby si povedal: Chcem si ju zobrať, aby jej bolo dobre pri mne, to by bolo ono.“

Miluješ?

Možno som trochu odvážna, keď poviem, že dnešná doba vychováva z nás mladých akýchsi sebcov na lásku. Stále myslíme len na seba a na to, ako nám je fajn. Vraj si máme užívať, dopriať si

**Nesmieme zabúdať
milovať ani v rodine**

foto: sxc.hu, flickr.com

všetkého, nehľadieť na iných. Aké jednoduché... Ale my nechceme byť takí. Nie! Veď som kresťanom, Ježiš mi nedal takýto príklad. On prvý šiel a slúžil, miloval, odpúšťal... Ja som sa rozhodla pre neho, pre LÁSKU. Mať rada a ľubiť. Snažiť sa žiť naplno, ale s Bohom. A ty?

Ja a Ty

Veď dobre, dobre... Všetci hovoria, že ja nemám právo ťa meniť, a vlastne nikoho. Vraj musím zmeniť najprv samú seba... Len, keď ono to je asi to najťažšie. Ako ťažko je zmeniť moje staré zmýšľanie, postoje, návyky a dokonca predsudky. Možno si predsa len poupratujem v tom mojom srdci,

veď aj jarné upratovanie u nás doma som musela absolvovať.

Že čo, láska to dokáže?

Napadlo mi... Hmmm, žeby milovať, ľubiť, mať rád? Je na tom niečo? Evka je šťastnejšia, je z nej samý chodiaci úsmev, a to len nedávno začali s Tomášom spolu chodiť. Anička sa napríklad začala Jožkovi aj viac prispôsobovať a takmer vždy jej vidím radosť v očiach. Keď sa na ňu Jožko usmeje, veru, i rumenec sa jej objaví v tej guľatej tvári. Vraj láska. Tá má teda poriadne veľa tvárí. Najprv sú to tie motýle v bruchu, či ako to volajú, potom len počujete: „zlatko, miláčik, láska“ a neviem čo všetko. Po svadbe a pri plnom úväzku v práci vás musí utešiť

letmý bozk a úsmev ako z rýchlika. V starobe si už len navzájom masírujete boľavé chodidlá po spoločnej prechádzke. Asi na tej láske niečo bude.

Aká to super predstava, že by ma niekedy niekto mohol úprimne milovať. By sa o mňa staral, točil sa okolo mňa, že by som sa mala ako v perinke. To teda neznie zle. Veru nie. Joj, asi som opäť na to išla tou svojou nádhorne vydláždzenou sebeckou cestou. Dobre, beriem späť. Ešte raz: aká to super predstava, že by som niekoho mohla úprimne milovať. By som sa o neho starala, točila sa okolo neho, a on by sa mal pri mne ako v perinke... To znie už lepšie.

Tak prichádzam na to, že čím viac lásky darujem a dokážem sa obetovať, tým viac milujem, ale zároveň som aj milovaná. Práve som sa rozhodla: jednoznačne idem do toho! Idem ľubiť, idem mať rada! Aj keď si myslím, že to občas nebude až také jednoduché, ale veď láska všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží... Pod', pod' aj ty milovať, ľubiť, mať rád – veď na to sme tu.

Ja a tí naši doma

To si teraz robíte srandu, však? Že mám mať rada môjho brata, ktorý je tak strašne otravný, a dokonca mám byť k nemu aj milšia? Mamka tiež v jednom kuse vyhutuje. Sprav toto, sprav tamto, a keď to dokončíš, urob ešte toto. A stále frfle na moje oblečenie – vraj mi vidno pupok. No a čo, veď mám pekné štíhle brucho, nech druhí závidia. Vraj sa aj slabo obliekam, ale keď mamka nerozumie dnešnej móde, tak čo. No na druhej strane... asi ma má rada. A asi jej na mne aj záleží, veď inak by jej

bolo všetko jedno. Opäť je to tu. Ten pocit, že by som s tým mala čosi robiť. Že by som sa mala zmeniť. Och. Nuž, dobre. Idem za ňou, idem ju objať. Ale tak úprimne a možno jej aj poviem, že ju mám rada. To ešte uvidím, alebo... Dobre, idem za ňou, aj jej to poviem. Tak. Moje nervíky, aký parádny pocit, aká som len rada! Takto to bude každý deň, chcem ju objať každý deň a vidieť ten jej krásny, obrovský úsmev na tvári, a oči ako dve malé čiarky, ktoré sa smejú od šťastia. To je ale pocit, ľubiť aj našich doma. Veď to mi nikto tam vonku neuverí. A ja som si myslela, že aké trápne to bude. Ešte musím čosi poriešiť s tým mojím adolescentným bratom. Asi mu teda ustúpim a nebudem ho zbytočne provokovať a hrabať sa v jeho veciach – hihi, to ho vytáča asi najviac zo všetkého. Skúsím aj jeho objať – aj keď si viem predstaviť jeho zdesený výraz v tvári, skúsím to. Chcem milovať, chcem ľubiť. A začínam od rodiny. Veď je moja. Kto sa pridá?

Nezabudni...

Hľadaj a skúmaj, čo máš vo svojom srdci. Nájdí tam lásku, nájdí v ňom Krista. Netúž po sebeckosti, ale po slobode, že môžeš ľubiť čistou láskou. Buď Ježišovým učeníkom predovšetkým vo svojej rodine a dokáž, že sa to dá. Že dokážeš odpúšťať, zaprieť sa, vstať po každom páde, prijať každého... že dokážeš MILOVAŤ!

PS: Článok sa nevzťahuje na žiadnu konkrétnu osobu a tiež to nie sú až tak moje osobné skúsenosti. Jednoducho: dať zelenú fantázii je niekedy tiež fajn.

ivonka (;

Prežili sme Ardeny

Malá výprava, ale veľká výpovedná hodnota. Neznámi herci, ale pôsobivé herecké výkony. Menej akčných, bojových scén, ale zato množstvo rozhovorov naozaj prenikajúcich až na dno ľudskej duše. Taký je film dokumentujúci skutočnú udalosť z obdobia druhej svetovej vojny- Malmédsky masaker.

foto: internet

Prežili sme Ardeny nepatrí medzi posledné trháky, ktoré zaplavujú kiná. Dokonca si ani nie som istá, či bol na našom území premietaný v niektorej z kinosál. Ak je to naozaj tak, je to veľká škoda. Pre tých, čo sa vyžívali v typických vojnových filmoch plných akcie, strelby a krvi, by to bol možno prepádák, no hodnota tohto filmu je ukrytá niekde inde. V ľuďoch, ktorí tvoria tento príbeh a dávajú mu viac ľudskosti ako sa na prvý pohľad môže zdať.

Hrástke amerických vojakov sa podarí utiecť pred masakrom do neďalekého lesa. Tam sa bez jedla len s minimálnou výzbrojou pokúšajú ukryť pred nemeckými vojakmi a krutou zimou. Samotné podmienky nie sú až také strašné v porovnaní s utrpením, ktoré si každý z nich nesie ako bremeno so sebou. Spočiatku vládne v ich malom zoskupení pomerne napätá atmosféra. Ako však plynie čas, múry stojace medzi nimi sa pomaly lámu a postupne všetci odkrývajú

dôležité kúsky zo svojich životov. Miestami sú dialógy vtipné, inokedy zas zarmútia.

Podstatnú úlohu zohráva stretnutie s anglickým pilotom, ktorý sa potrebuje dostať na základňu, pretože mal odovzdať dôležité informácie o nepriateľskom vojsku. Naša skupinka Američanov sa odhodlá sprevádzať ho a pomôcť mu dostať sa až k cieľu. Po nástupe tejto novej postavy pokračuje ďalšie odkrývanie charakterov našich hrdinov. Za krátky čas dochádza k nepríjemnému stretnutiu s Nemcami. Strata jedného, teraz už priateľa, opäť nalomí ich psychiku. Akoby si ešte viac uvedomili, že ich prežitie je taký malý zázrak a nikde nemajú istotu, či o pár hodín nebudú na rade oni. Putá medzi nimi zosilnievajú, dôvera sa prehĺbuje a pocit spolupatričnosti im pomáha napredovať ďalej.

Ako už býva zvykom

vojnových filmov, nedočkáte sa dokonalého happyendu. Ale na hrdinské a obetavé činy sa tešiť môžete. Okrem náhľadu do hĺbky nášho vnútra, uvedomenia si potreby blízkosti druhých či učenia sa bojovať nielen za seba, ale aj za ostatných, nesie tento film aj krásnu myšlienku, na ktorú sa často zabúda. Upozornil na fakt, že aj Nemci sú ľudia, len nosia inú uniformu.

Čo sa týka spracovania, je veľmi jednoduché, náročné scény sú skôr výnimkami. Možno by so mnou niekto nesúhlasil, no podľa mňa to filmu dodáva akúsi autentickejšiu a dovoľuje zamerať sa skôr na ľudí ako scény. Hudba ma nijako špeciálne neoslovila, ale ani nerušila. Prežili sme Ardeny odporúčam pozrieť počas pokojného večera, kedy budete mať chuť aj trochu rozmyšľať, nielen sa filmom nechať baviť.

Adá

foto: internet

Sv. Bonifác

Svätý Bonifác, pôvodným menom Winfrid, sa pokladá za apoštola Germánov a osobitne Nemecka.

Sviatok: 5. júna
aspoštol Nemecka
(673? - 754)

Narodil sa niekedy okolo roku 673 v anglosaskom kráľovstve Wessex. Vzdelanie a výchovu dostal v benediktínskych kláštoroch. Po dosiahnutí potrebného vzdelania a veku Winfrid vstúpil do benediktínskej rehole a stal sa kňazom. Istý čas bol riaditeľom nurslinskej kláštornej školy. Pre školské potreby zostavil gramatiku a príručku básnictva.

Vo Winfridovom živote sa silne prejavovali tri charakteristické vlastnosti vtedajších anglosaských benediktínov: láska k písomníctvu, láska k misionárskej práci a láska k rímskemu stolcu sv. Petra. Roku 716 odcestoval s troma spoločníkmi na európsku pevninu, aby tam šírili evanjelium

foto: wikipedia.org

medzi pohanskými Frízmi. Bol to germánsky kmeň na území dnešného Holandska a severozápadného Nemecka. Frízovia sa vtedy búrili proti vládnucim Frankom, takže misionárske účinkovanie nebolo možné. Pápež Gregor II. ho 15. mája 619 poveril hlásaním evanjelia medzi Germánmi. Pri tejto príležitosti mu dal meno mučeníka sv. Bonifáca, ktorého sviatok sa slávil deň predtým. Odvtedy apoštol Germánov používal iba toto meno.

V roku 722 ho vysvätili za biskupa pre germánske kraje. S pomocou anglosaských kňazov, mníchov a mnišok založil viaceré kláštory, ktoré sa stali baštami kresťanstva. Pápež Gregor III., ktorý medzitým nastúpil na apoštolský stolec v Ríme, vymenoval roku 732 Bonifáca za arcibiskupa s právomocou svätiť nových biskupov. Roku 738 sa vybral Bonifác ešte raz do Ríma, kde ho pápež vymenoval za svojho legáta pre celú oblasť terajšieho Nemecka a Francúzska.

Táto vysoká funkcia poskytovala Bonifácovi veľké možnosti, ale zároveň bola spojená s ťažkou úlohou reformovať franske duchovenstvo a vybudovať cirkevnú organizáciu v Bavorsku, Hessensku a Durínsku.

Oboje bolo veľmi potrebné, lebo miestni feudáli svojvoľne zasahovali do cirkevných vecí na svojom území a do cirkevných funkcií dosadzovali svojich ľudí. Bonifác jasne videl tieto nedostatky a chcel ich odstrániť. Situácia sa zmenila až po prevzatí vlády

Karolmanom a Pipinom Krátkym. V rokoch 743-44 zvolali cirkevné synody, ktoré pod Bonifácovým vedením vypracovali účinný program cirkevnej obnovy vo Franskej ríši. Veľký význam pre usporiadanie a ďalší vývoj cirkevných pomerov malo zriadenie pevnej cirkevnej organizácie. Bonifác spresnil hranice niektorých starých biskupstiev a založil viaceré nové, predovšetkým v Bavorsku, Hessensku a Durínsku. Tým sa stal v plnom zmysle slova zakladateľom a organizátorom nemeckej cirkvi.

Vedenie mohučského arcibiskupstva tesne pred osemdesiatkou odovzdal svojmu vernému žiakovi Lullovi. No v starom srdci ešte horelo dávne misionárske nadšenie a viedlo ho do ťažkej frízskej misie, kde kedysi začínal. Tentoraz násilne ukončili jeho účinkovanie ľudia, ktorým prinášal evanjelium. Dňa 5. júna 754 ho pri meste Dokkume prepadla skupina fanatických pohanov, práve keď pripravoval na birmovanie nových veriacich. Útočníci zabili starého arcibiskupa aj s 52 spoločníkmi.

Konečným miestom jeho odpočinku sa stal pamätný fuldský kláštor, ktorý možno považovať za akýsi stredobod katolíckeho Nemecka. Pri hrobe sv. Bonifáca vo Fulde sa doteraz stretávajú pri vážnych príležitostiach nemeckí biskupi, aby aj takto ukázali, že sú pokračovateľmi diela veľkého apoštola Nemecka.

Ad'a

Zdroj: <http://www.katolici.szm.com/ZIVOTOPISY/Jun/Bonifac.html>

Knižné novinky u pani Firákovej

Uzdravenie rodových koreňov

autor: Kenneth McAll

Kniha anglikánskeho psychiatra pojednáva o duchovnej zviazanosti, alebo rekliať rodiny, ktoré sa môže prejavovať napríklad narušením rodinných vzťahov viacerých generácií, chorobnou zúrivosťou, ktorá sa ťahne rodom, častými pokusmi o samovraždu, alebo viacerými tragickými úmrtiami, ale tiež akoby dedičnými závislosťami alebo záhadnými chorobami.

123 šalátov sestry Anastázie

autor: Sr. Anastázia Pustelníková

Po úspechu knihy 103 zákuskov vám prinášame ďalšiu knihu sestry Anastázie, ktorá určite poteší všetkých, ktorí majú radi zdravú výživu. Na jar a v lete príroda poskytuje množstvo surovín na náš stôl. Dobré ich pripraviť je umenie, ku ktorému nás autorka chce inšpirovať, aby sme sami dokázali byť tvorivými. Radosť z vychutnávania toho, čo dostávame každý deň, nám pripomína, ako sa Stvoriteľ o nás stará cez plody zeme a ľudí, ktorí ich s láskou pripravujú. Sestra Anastázia, z Kongregácie Dcéry Božskej Lásky, viedla kuchyňu v domoch viacerých rehoľných spoločenstiev v Poľsku. V súčasnosti varí a pripravuje jedlá pre jezuitov v Krakove. Jej knihy receptov sa u našich severných susedov tešia veľkej obľúbenosti. Doteraz sa ich predalo viac ako milión výtlačkov.

Cez červený očištec

autor: Ján Košťut

Po vydaní knihy Cez červený očištec, ktorá vyšla v roku 1995 a bola v priebehu krátkeho času nedostupná, sa autor rozhodol o doplnenie nových informácií a skutočností, na ktoré sa v priebehu niekoľkých rokov od prvého vydania rozpamätal. Kniha Cez červený očištec je autentická výpoveď pána Košťuta, ktorého tesne pred skončením 2.svetovej vojny 17. apríla 1945 násilne odviekli orgány NKVD ako devätnásťročného študenta z domu a spolu s tisíckami iných Slovákov ho deportovali do povestných stalinských táborov (gulagov).

Milan Rúfus

autor: Imrich Vaško

Prvá, dlhoočakávaná kniha o našom najväčšom básnikovi posledných desaťročí. Imrich Vaško ju začal písať ešte za života Milana Rúfusa. Ani básnik, ani autor sa však jej vydania nedožili, a tak táto jedinečná výpoveď Rúfusovho súčasníka a priateľa vychádza posmrtné.

Romana Hlaváčová
foto: internet

Piatkové kresby detí

Andrejka Šályová

Andrejka Šályová

Lucia Kotrusová

Pre bystrejšiu hlavičku

Sudoku:

Každý riadok, stĺpec a štvorec musí obsahovať každé z čísel 1-9.

7		3			6			
1		9		5	4			
5			1				4	
					1		2	
9		4		3		1		5
	3		9					
	7				8			4
			5	4		6		1
			3			2		8

Osemsmerovka:

Z	Á	S	T	A	V	A	P	A	N	A	K	O	R	A	V	Í	R	P	A	L	E	T	A
B	B	A	V	L	N	A	Ž	E	O	K	O	K	O	S	I	K	K	O	R	K	O	P	V
S	I	A	T	I	L	A	K	O	L	L	D	O	T	Y	I	A	T	O	M	E	N	Y	A
Y	I	S	D	K	E	T	J	V	O	A	D	S	K	V	V	R	Z	G	Z	D	H	Á	T
R	D	O	T	O	Á	C	I	O	E	R	C	E	E	O	E	V	Á	A	O	Ň	R	S	S
B	R	A	T	R	A	N	E	C	V	I	Č	I	S	K	O	L	I	B	A	R	U	A	Ú
O	O	N	R	O	O	Y	V	I	D	N	L	P	V	D	R	N	I	H	U	R	D	Ú	S
L	Z	I	R	H	K	A	D	E	Y	E	O	K	Ý	O	E	E	E	K	K	Z	K	O	A
D	D	L	R	O	R	I	Á	L	D	T	V	K	P	P	R	R	A	M	Á	L	A	S	B
E	O	A	L	M	N	L	M	O	Y	Á	E	A	A	K	S	O	D	R	E	N	I	N	A
J	D	M	Ľ	A	T	I	M	A	L	A	K	L	A	S	I	K	B	R	A	T	I	A	T

BAVLNA, BISTRO, BODROG, BOROVICA, BRATIA, BRATRANEC, BRÁZDA, ČLOVEK, DOBIERKA, DOSKA, DROZD, HRADY, HRUDKA, IDEÁL, JEDLO, KALAMITA, KANAPA, KAPOR, KLARINET, KĽASIK, KOKOS, KOLIBA, KONVOJ, LIEVIK, LOKALITA, MALINA, MLOKY, MLYNČEKY, MODEL, MRAVCE, NEKTÁR, NEMOTA, OBRYŠ, ODRENINA, OHOROK, ORLOJ, OVOCIE, PALETA, PENIAZE, PIESOK, PODKOVY, POKROK, PRÍVAROK, RIAVA, RODINA, ROZVOD, SABAT, SALÁMA, SÁNKA, SEDLO, SEKTOR, SPOTY, SÚDRUH, SÚSTAVA, SVIECE, TEMENO, VEDCI, VELIKÁN, VIDINA, VINOHRAD, VYHŇA, ZÁSTAVA, ZUBÁRI

Vtipy

Na večierku usporiadanom britskou vládou sa stretol Churchill s poslankyňou, ktorá ho vyložene nemá rada, a tá mu hovorí:

- Pán premiér, keby som ja bola vaša žena, dala by som vám do čaju jed.
- Lady, keby ste vy bola moja žena, s chuťou by som ten čaj vypil.

Prišiel turista do Škótska a hneď na prvej prechádzke stratil psíka. Zatelefonoval do redakcie miestnych novín, aby zverejnili inzerát, v ktorom sľúbil dve libry tomu, kto ho nájde. Po hodine príde do redakcie a pýta sa vrátnika, kde nájde redaktora, s ktorým pred chvíľou telefonoval.

- Odišiel.
- A kde je šéfredaktor?
- Nikto tu nie je, všetci odišli hľadať nejakého psa.

Dvaja právnici išli na večeru. Každý si objednal kávu, a potom vytiahli sendviče. Pribehla servírka a hovorí:

- Páni, tu nesmiete konzumovať vlastné potraviny! - Obaja právnici sa na seba len pozreli, pokrčili plecami a vymenili si sendviče.

Ráno pred zrkadlom: - Neviem kto si, ale zuby ti umyjem.

Príde Slovak do obchodu v Prahe a vraví:

- Dajte mi to lano.
- Čo???
- No, dajte mi to lano! - A ukáže na druhý regál.
- Jo, vy myslíte provaz.
- No jasné, že je pre mňa, ty debo, pre koho by asi bolo!

V lunaparku: -Ooociiii, vystreľ mi nieeečooooo!!! Aaaaaaaau, nieee okooooo!!!!

Hokejista na buly podpichuje súpera: - Pekná helma! Dedko bol kozmonaut, však?

Nastav ten budík na šiestu a pod' už spať!

Lúb ma taký, aký si!

Poznám tvoju biedu, tvoje zápasy, trápenie tvojej duše, slabosti tvojho tela. Viem aj o tvojej zbabelosti, tvojich hriechoch, no napriek tomu ti hovorím: „Daj mi svoje srdce, lúb ma, aký si!“

Ak čakáš, že sa musíš stať anjelom, aby si získal moju lásku, nikdy ma nebudeš lúbiť. Ak si aj zbabelý v plnení svojich povinností a v cvičení svojej cnosti, aj keď vždy upadáš do oných hriechov, ktoré nevieš pochopiť, nedovolím ti, aby si ma neľúbil! Lúb ma, aký si!

V každom okamihu a v každej situácii, v ktorej sa nachádzaš, v horlivosti alebo suchote, v dôvere i v nedôvere, lúb ma, aký si! Chcem lásku tvojho úbohého srdca; lebo, ak budeš čakať, kým budeš dokonalý, nikdy ma nebudeš lúbiť!

Nemohol by som azda každé zrnko piesku premeniť na drahokam, žiariaci čistotou, cnosťou a láskou? Nie som ja najsilnejší? Ak sa mi zapáči ponechať onú nádhery podstatu v nebi, aby som uprednostnil úbohú lásku tvojho srdca, nie som vždy pánom tvojej lásky?

Dieťa moje, dovoľ mi lúbiť ťa; chcem tvoje srdce. Určite ťa obrátim časom, ale dnes ťa lúbim takého, aký si, a želám si, aby si aj ty lúbil mňa taký, aký si. Chcem vidieť z bezodnej hĺbky tvojej biedy vystúpiť tvoju lásku!

Lúbim v tebe aj tvoje slabosti, lúbim lásku biednych a úbohých. Chcem, aby z biednych vyrazil veľký pokrik: „Ježiš, lúbim Ťa“

Chcem jedinú pieseň tvojho srdca, nepotrebujem tvoje vedomosti a tvoj talent. Iba jedno je pre mňa dôležité: teba vidieť pracovať s láskou!

Nie sú to tvoje cnosti, čo si želám. Ak ti také dám - si taký slabý, že len tvoju sebalásku budeš živiť. O to sa nezaujíma! Mohol som ťa určiť pre veľké veci - nie, ty budeš nepotrebný sluha, a ja ti vezmem aj to málo, čo máš, pretože som ťa stvoril pre lásku.

Dnes stojím na prahu tvojho srdca ako prosebník - ja, Kráľ kráľov. Klopem a čakám. Poponáhľaj sa otvoriť mi! Neodvolávaj sa na svoju biedu! Ak dokonale spoznáš svoju úbohosť, zomrieš od bolesti.

Čo by ma veľmi zranilo, bola by tvoja nedôvera a pochybnosť. Chcem, aby si aj ten najnepatrnejší čin konal len z lásky ku mne. Počítam s tým, že mi urobíš radosť.

Netráp sa tým, že nemáš žiadne cnosti - ja ti dám svoje. Ak sa budeš trápiť, dám ti svoju silu. Ak mi daruješ svoju lásku, dám ti tak veľa, oveľa viac ako si vieš predstaviť. Mysli stále na to, aby si ma lúbil, aký si.

Dal som ti svoju Matku. Nechaj všetko, áno všetko, prejsť cez jej čisté Srdce!

Nečakaj na to, že sa musíš stať svätcom, aby si mi dal lásku; nikdy ma tak nebudeš lúbiť; nikdy by si ma potom neľúbil. A teraz choď!

(z „Hľa, tvoja Matka“)

PodNebie

Dvojmesačník spoločenstva Dom chvály

nepredajné
máj - jún 2010 č.19

